

Družinski tednik

Številka 13
Leto VII
Posamezna številka po 2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 4. aprila 1935

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Tisti, ki so v Towru umrli

Tower, sedanja angleška zakladnica in londonski muzej, je bil ves srednji vek simbol rablja in smrti. V njem so usmrtili tudi kancelarja Tomaža Moora in škofa Fisherja, ki ju je Vatikan ta teden proglasil za svetnika

Celih šest stoletij je bil londonski Tower angleška državna ječa. Niso bili navadni hudodelci, ki so se tod zapirala vrata za njimi. V Tower so prihajali kralji in kraljice in se niso več vračali iz njega. V Towru so izdihali državniki, modrijani, domoljubi in mučeniki. Ni je skoraj stare angleške plemiške družine, ki ne bi bila s svojo krvjo oškropila dvorišča te stare angleške državne kaznilnice.

Ne mislimo posegati nazaj v prve početke dobe, ko je Tower postal to, kar je imel biti šest stolet. Ustaviti se hočemo šele pri zloglasnem kralju Henrik VIII. in njegovih prvih naslednikih.

Prvi žrtvi angleške reformacije sta bila pod kraljem Henrikom VIII. njegov kancelar sir Thomas Moore in rochesterški škof Fisher. Oba je ta teden Vatikan proglasil za svetnika.

Sir Thomas je bil izredno pošten in kremenit značaj. Leta 1529 je postal kot naslednik mogočnega kardinala Wolseya lordski kancelar. A že tri leta nato je odložil svojo visoko čast, videč, da greverski razvoj čudna pota. L. 1534 so ga zaprli v Tower in ga skoraj natanko pred 400 leti, 6. julija leta 1535, obglavili.

Na dan usmrtilitve je kazal mučenik vedro razpoloženje. Ko je stopil na morišče, je še prosil svojega spremljevalca: »Dragi prijatelj, pomagajte mi malo, da pridem gor — dol pojde že samo od sebe.«

Krvniku je pa dejal: »Časti mi ne boste mogli z glavo vred odsekati, moj vrat je mnogo prekratk.«

Ko je bil že položil glavo na tnalno, je prosil še za trenutek odloga, da odrine stran svojo dolgo brado. Zakaj njegova brada, je pripomnil, ni izdajalka.

Nič bolje se ni godilo osemdesetletnemu škofu Fisherju. V Towru je moral prenašati najhujše pomanjkanje. Takrat je pisal državnemu tajniku Cromwellu:

»Prosim vas, bodite dobrotni z menoj v tej stiski. Nimam ne srajce, ne potrebnih oblačil, ves sem v zamazanih in raztrganih capah. A to bi še prenesel, če bi te mraza ne bilo. Pa tudi hrana je zelo slaba. V teh letih moj želodec ne prenese vseh jedi.«

V bodrilo in tolažbo je poslal papež jetniku kardinalski klobuk. To je pa Henrika VIII. še bolj raztogotilo.

»Če bo kdaj nosil ta klobuk, se je pridušil, »ga bo nosil le na plečih!«

To je pomenilo, da je Fisherjeva usoda zapečatená. Pogumni škof se je za svoj poslednji dan oblekel v najlepša oblačila, kar jih je premožgel, in z vedrim obrazom odšel na morišče.

Že leto dni nato je prišla v Tower lepa in mlada kraljica Ana Boleyn. Njeno ime še zdaj kažejo vrezljano v zid severnega Martinovega stolpa. Kralj, njen mož, jo je obdolžil iznevere in prisodil kar štirim dvorjanom malo zavidanja vredno čast, da smejo biti njeni sokrivci. Vsi so plačali svojo dozdnevno krivdo z glavo.

Pred smrtjo je Ana Boleyn napisala poslovilno pismo svojemu kraljevskemu možu. Najprej jo je povzdignil, je pisala, iz navadne plemkinje v markizo, potlej pa v kraljico, in zdaj, ko na zemlji nima ničesar višjega doseči, jo hoče poslati kot svetnico v nebesa.

Na morišče je šla s trdnim in prožnim korakom. Njena lepota je presunila vse prisotne; gledalce je zabolelo v dno srca, ko so jo videli, kako gre v smrt. Krvnika je prizor tako pretresel, da ni mogel kaj opraviti svojega krvavega dela. Tedaj se je mlada kraljica obrnila do towerskega poročnika z besedami: »Slišala sem, da je krvnik zelo spreten in izkušen, moj vrat je pa zelo vitek. Ne bo imel težkega dela.«

Nekaj let nato je dal Henrik VIII. obglaviti svojega ministra

Thomasa Cromwella, prav tako v Towru. Zameril mu je najbolj to, da ga je bil pregovoril k poroki s princeso Ano Clevejevo. Slavni slikar Holbein je takrat naslikal zelo mikavno podobo mlade dame. Toda dvorni slikarji se le preradi laskajo. Ko je kralj zagledal izvornik Holbeinove slike, se mu je zdela vse prej kakor lepa. In zelo različna od Holbeinove umetnine. Hotel je govoriti z Ano, tedaj je pa z grozo opazil, da njegova nevesta govori in razume samo holandsčino, jezik, o katerem kralj ni imel niti pojma. Razgovor se je končal z enim izmed običajnih kraljevih napadov togotnosti.

Za prihodnjo ženo si je kralj izbral Katarino Howardovo, nečakinjo vojvode Norfolškega, tistega, ki je strmoglavil njegovega ministra Thomasa Cromwella. To pot se pa kralj ni samo delal prevaranega zakonskega moža. Mlado kra-

Lepa Ksenija Ksopolintatova (Gl. članek v 5. stolpcu)

ljico so po komaj poldrugoletnem zakonu skupaj z njeno pomočnico lady Rochesterko in dvema njenima sokrivkama obglavili v Towru.

Malo poprej je bilo towersko dvorišče priča strahotnega prizora. Stara grofica Salisburyjeva je bila poslednja direktna potomka Plantagenetov, dinastije, ki je vladala na Angleškem do Henrika VII. Zaradi tega in pa ker je bila mati rimsko-angleškega kardinala Reginalda Pola, je morala na morišče.

Toda stara gospa še daleč ni kazala tiste vdanosti v usodo, s katero je mlada Ana Boleyn presunila svoje gledalce. Do poslednjega trenutka se je do skrajnosti upirala krivičnemu nasilju. Ko so ji razpletli lase, nikakor ni hotela položiti glave na tnalno, in se je iztrgala rablju iz rok. Moral jo je loviti okoli morišča ter jo je naposled z udarci sekire potolkel na tla kakor zver. Prizor je bil tako strašen, da so se ljudje onesveščali.

Prihodnja velika žrtev je ganljiva podoba lady Jane Grayeve,

vnukinje mlajše sestre Henrika VIII. Ko ji je bilo osemnajst let, so jo popisovali kot zelo ljubeznivo dekle prijaznega značaja in velike izobrazbe. Med drugim je gladko govorila latinščino in grščino. Ker se ni strinjala s cerkveno politiko krone, so jo z njenimi pristaši in sorodniki vred vrgli v Tower in jo spoznali krivo veleizdaje. V zvezi s to afero so morali na morišče po vrsti admiral Seymour in njegov brat Somerset in za njim tas Jane Grayeve, vojvoda Northumberlandski. Sledila sta njen oče, vojvoda Suffolkski, nato njen mož in naposled ona sama.

Na morišču je zapela ves psalm »Miserere mei, Domine«. Nato si je dala po dveh komornicah sleči vrhnje krilo in pripraviti rutico, da si bo z njo zavezala oči. Krvnika, ki je klečal pred njo, je prosila:

»Prosim vas, brž končajte!«

Pri poklekanju je še vprašala: »Ali boste prej zamahnili, preden bom legla?«

Odgovoril je: »Ne, gospa!«

Takrat šele si je zavezala oči in slepo tipala z rokami po tnalno.

»Kako naj storim?« je vprašala.

»Kje je tnalno? Kje je?«

Eden izmed svedokov ji je pomagal, da je položila glavo v nalašč za to pripravljeno žleb na tnalno. Nato so še slišali besede: »Gospod, v tvoje roke — a že je krvnik zamahnil in ji oddrobil glavo.

Umrta je, stara komaj 19 let. In celih devet dni je bila kraljica ...

Na istem kraju so leta 1598 odsekali glavo Robertu Devereuxu, lepemu grofu Essexu, na zapoved kraljice Elizabete. Skrbno in lepo oblečen kakor nevesta pred poroko je šel na poslednjo pot.

V severnovzhodnem kolu notranjega dvorišča stoji stara jetniška kapela. Tam počivajo pod kamentimi ploščami kosti vseh tistih, ki so umrli v Towru. Tri kraljice so med njimi in mnogo, mnogo plemičev iz dveh stoletij, šest in trideset po številu.

Strahotni krog tega mrtvaškega plesa so sklenili leta 1746 štirje irski katoliški velikaši. Položili so svojo glavo na tnalno za dinastijo Stuartov proti Hanoverčanom.

To je bila poslednja usmrtilitev angleških političnih jetnikov v Towru.

Brata ubila dve sestri...

...ne iz sebičnih razlogov, tudi ne iz perversnosti: temveč iz krivega pojmovanja morale in ženske časti. — Srednji vek v grški rodbini

(iČ) Atene, v marcu Prav v tistem času, ko so na Grškem bili državljansko vojno, je padla v družini Ksopolintatos druga žrtev in tako pojasnila prvi zločin, ki se je zgodil pred več leti. Zdi se, da so Grki kljub vsej modernizaciji ostali v bistvu še zmerom starokopitni in da žive v samih tradicijah.

Ze pred nekaj leti so se Ksopolintatovi, Spartanci po rodu, preselili v Atene. Bili so to dva brata in dve sestri. Brata sta v bližini mesta kupila veliko posestvo in mlin. Kupčija jima je cvetela. Oba, Jurij in Kristofor, sta bila prevejana trgovca. Svoji sestri, Heleno in Kaenijo, sta zelo ljubila, vendar jima nista dovoljevala prav nič svobode. Nikoli in nikamor nista smeli brez njunega spremljevalca; nikoli nista smeli govoriti s tujci, razen z njunim osebnim dovoljenjem. Fanta sta zahtevala, da živita sestri strogo po načelih spartanske sekte, v katero so se vpisali takoj po prihodu v Atene.

Strogost sem, strogost tja — ljubezen ne pozna ovir. Mlajša sestra Helena je bila lepa ko rožni cvet; o tem je govoril ves okraj. Bila je, vsa čast ji, poštna in nrvna deklica, toda zaljubila se je v nekega fanta, ki ga je srečavala večkrat na cesti. Ljubezen si kaj rada poišče skrivne kotičke, sicer pa, kdo bi neki razkazoval svoja čustva radovednim zijačom! Deklica se je dolgo borila s samim seboj, h koncu je pa vendar podlegla nežnim vabilom svojega dragega. Kdo bi ji zameril?

Lepega dne je bratoma prišla njena skrivnost na ušesa. Tistikrat je bilo pri Ksopolintatovih huje kakor v peklu. Spartanske postave velevaljo, da je treba kršitev nrvnostnih načel kaznovati s smrtjo. Čeprav sta brata sestro nad vse ljubila, ju je njuna fanatičnost vendar tako daleč zapeljala, da sta obsodila svojo lastno sestro na smrt.

Čez nekaj dni so atenski časniki pisali, da je Helena Ksopolintatos nenadoma umrla. Nesrečnemu dekletu je bilo komaj šestnajst let.

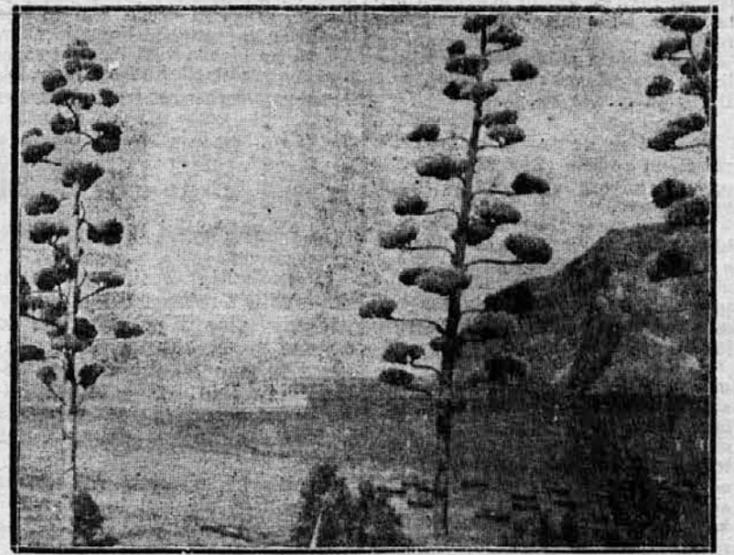
Knaluzi nato so pričeli ljudje šepetati, da s Helenino smrtjo nekaj ni v redu. Nekateri so neustrašeno trdili, da sta ji brata ukazala popiti strup, da se spokori za svoje grehe. Ko so oblasti to zvedele, sta morala brata pred sodnike. Mnogo priš ju je tako hudo bremenilo, da je vsa javnost pričakovala njune obsodbe.

Takrat se je pa nenadoma javila

Iz harema v parlament

Pri nedavnih volitvah v turški parlament so imele ženske i aktivno i pasivno volilno pravico — prvič ne samo na Turškem, temveč na Jutrovem sploh. Izvolili so nič manj ko 17 poslank, med njimi jih je 16 popolnoma neodvisnih, le 1 pripada vladni narodni stranki. Na sliki vidimo vseh teh 17 poslank — nekatere med njimi so celo lepe.

Cumberlandski zaliv na otoku Juanu Fernandezu, kjer so l. 1704 izkrcali Aleksandra Selkirka. (Gl. članek na 2. strani)

Misli na to: zobni kamen škoduje!

SARGOV

Pred tem varuje

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

sodnikom Helenina sestra, Ksenija, in izjavila:

»Helenina je vedela, da se ne bo mogla poročiti s svojim dragim, zato si je sama končala življenje. Več tednov sem jo prepričevala, da je nezmišljeno ubijati se, toda nisem je mogla odvrniti od njenega strašnega sklepa. Usodnega dne je v naši odsotnosti zaužila strup in umrla.«

Sodinja je brata takoj izpustila. Jurij, ki je med procesom duševno silašno trpel, je odpoval v Sparto in se zabil v samoto nekoga samostana. Vrnil se je v Atene komaj čez leto dni. Bil je ves bolan in duševno slrt.

Cas je mineval. Kspolintatovi so obdelovali polje in kupčevali kakor svoje dni. Brata sta se menjavala na trgovskih potovanjih, drugače je pa šlo družinsko življenje dolgočasno in pusto svojo pot.

Brata in sestra Ksenija niso zahajali nikamor. Pred nekaj tedni so se pa vendar odzvali vabilu in šli so na neko proslavo.

Tedaj so se nad Kspolintatovimi pričeli zbirati novi oblaki. Ksenija se je seznanila z nekim znanim častnikom. Čeprav je kot prava Spartanka živela in se borila za spartanska načela, se je vendar zaljubila v mladega častnika. Brata Jurij in Kristofor sta povabila prikupnega častnika na dom. Prihajal je zelo pogosto. Med Ksenijo in njim je vzklija ljubezen.

Častnik ji je obljubil, da se bo poročil z njo, toda prej mora urediti vse zastran ločitve s svojo ženo. Ksenija do takrat ni vedela, da je častnik poročen, in jo je to odkritje silno pretreslo. Tudi je bila prepričana, da ji brata poroke z ločenjem ne bosta dovolila.

Premagovata se je, a ljubezni ni mogla premagati. Od tistih dob se je shajala s častnikom na skrivaj.

Toda tudi ta njena skrivnost je postala očitna. Ko sta brata zvedela vse podrobnosti o Ksenijinem razmerju, sta tudi njo, kakor nekoč Heleno, obsodila na smrt.

Vsa strta in spokorjena je sprejela obsodbo in se sploh ni skušala zagovarjati, ker je bila prepričana, da je kazen zaslužila.

Se tisti večer sta brata odpeljala svojo rodno sestro na vrt, jo postavila ob zid in jo iz razdalje 10 metrov ustrelila...

To se je zgodilo v zgodnji spomladni leta 1935, po Kristu...

Iz dežele kjer je tradicija doma

(UP) London, marca

Zdaj ko se Angleži ravno pripravljajo na svečano proslavo 25. letnice, kar je Jurij V. zasedel prestol, ne bo odveč spomniti, da so nekateri angleški plemiči še danes ta dan dolžni odrađevati dinastiji svojevrstno desetino.

Tako na primer ima lord Murray vsakega prvega v mesecu poslati kletarju Njegovega Veličanstva košaro sadja in sodec dobrega starega vina: to je bil njega dni pogoj, da je škotski kralj Jakob IV. povzdignil njegovega prapradedca v plemiški stan, in ta pogoj se je podedoval od rodu do rodu.

Vojvoda Atholski ima pa drugačno, manj nevshečno dolžnost: vsako leto mora poslati kralju belo vrtnico, vsaki dvorni dami pa po štiri vijolice; takšna je najemnina za njegovo posestvo...

Lord Clark ima še danes shranjeno na dvorišču svojega gradu trobenoto; ta trobenota mora biti vsak trenutek pri roki, da oznani morebiten prihod tega ali onega člana kraljevske rodbine.

Lord Hotham pošlje vsako leto kralju in kraljici velikanski kolač, lord Derby pa ... dva sokola.

Pozabiti pa ne smemo tudi takšnih plemiških rodbin, ki imajo posebne pravice nasproti kralju in njegovemu dvoru.

Tako na primer sme poglavar rodbine Kingsdalovih govoriti s kraljem s klubom na glavi.

Lord Montagu ima spravljena stara pisma, ki mu dovoljujejo, da sme priti na dvor, ne da bi se dal poprej prijaviti.

Aristokratska rodbina Wattinghamov ima pravico zahtevati — in nositi! — ponošeno obleko kraljeve rodbine. Lord Wattingham sicer ne terja od Njunih Veličanstev starih oblek, toda svoji pravici se vendarle ne odreče. Vsakega 1. januarja zjutraj si da podariti po kralju en robec, in ko ga dobi, razdeli 300 funtov sterlingov v dobrodelne namene. Lepa plemiška pravica, ki je londonski siromaki gotovo ne preklinjajo!

Kdo je zdaj na vrsti? »Prosim!« reče zobni zdravnik s širokim nasmehom in odpre vrata v čakalnico. »Kdo je zdaj na vrsti?« Mišim, da tisti, kdor je najdalj čakal, ne? »Seveda,« odgovori krojač, vstane in predloži svoj račun... (Boston Transcript)

Pri singapurskem trgovcu z dekleti

Neprijetna pustolovščina s kitajskim zvodnikom

(11) Singapur, marca

Moj prijatelj, angleški mornariški poročnik Watson, mi je poslal slo, naj se oglašim pri njem. Poročnik Watson je bil zadnje čase dodeljen pristaniški policiji v Singapuru.

Ko sem prišel k njemu, me je najprej vprašal, ali bi mu hotel storiti uslugo in hkrati doživeti majhno pustolovščino. Dejal je, da je na sledu nekemu malajskemu roparju deklet in da potrebuje takega človeka, ki je v teh krajih popolnoma tuj in neznan, če naj ga razkrinka. All right! Zakaj ne!

Potem mi je zaupal podrobnosti. Na sumu je imel tukajšnjega kitajskega veletrgovca Tajventsena, da je poglavar razbojniške tolpe.

»Ze prav, a kaj naj bo moje delo?« »Le pošasi! Vse boste izvedeli. Saj poznate mistra Ellswortha, kolonista iz Labranga, in njegovo indijsko prijateljico Melatto. Nu, vidite! Ze tri dni jo pogrešajo in če me vse ne vara, mora biti v Tajventsenovih krempljih. Vaša naloga je pa tale: Šli boste k poševnookemu lopovu in se mu predstavili za lastnika nekoga zabavišča s Sumatre. Rekli boste, da so vam njega priporočili in da bi radi za svoje podjetje kupili pri njem nekaj zvezega blagat. Vse drugo je vaša stvar; boste že videli, kako se bo položaj obrnil. Pred vsem glejte, da kako dobiti Melatto pred oči, da bomo imeli dokaze v rokah. Náte devet sto dolarjev za vsak slučaj. Bati se vam ni treba. Poskrbel bom za neopazno policijsko nadzorstvo nad vami, tako da se vam ne bo moglo nič zgoditi. Zdaj pa srečno — good bye!«

Pri mistru Tajventsenu

Odšel sem na cesto in poklical avto: »K. Mr. Tajventsen!«

»All right!«

Voz je potegnil in zdirjal čez North-Bridge-Road v kitajsko predmestje Singapurja.

»Ali je Mr. Tajventsen doma?« sem vprašal kitajskega dečka, ki me je sprejel pri vratih in mi pokazal popolnoma evropski in moderno urejeno sprejemnico.

Toda komaj sem vstopil, ko sem zaslišal, kako so se za menoj odprla neka nevidna vrata. Obrnil sem se in zagledal starejšega debelušnega Kitajca, ki me je nezaupljivo meril iz svojih poševnih oči. Malomarno, kakor da se stvar sploh mene ne tiče, sem mu povedal, po kaj sem prišel. Po udaril sem, da sem zastran lepote deklet, njih obnašanja itd. zelo razvajen. Čeprav živim tam preko na holandski Sumatri, bi moralo deklet, če naj bo zame porabno, znati tudi angleški, ker zahaja v mojo hišo mnogo Angležev. Denar je postranska reč. Če mi bo deklet všeč, sem pripravljen plačati vsako pametno ceno.

Poslednje besede so bile rumenokožu očitno še posebno po njegovem okusu. Večkrat po vrsti je pritrjevalno pokimal z glavo. Potlej me je povabil, naj grem za njim. Peljal me je po dolgem hodniku v veliko sobano in mi ponudil stol za nizko kitajsko fajno mizico. Nasproti meni je bil majhen oder, ves zastrt s preprogami.

Zdaj je Kitajec tlesnil z rokami in prikazal se je neki deček. Mr. Tajventsen mu je nekaj naročil. Soba ni imela nikakih oken, svetlobo je dobivala le od električnih žarnic.

Ni dolgo trajalo, ko so se preproge pred odrom razdelile in so nastopile deklice, druga za drugo. Vse so bile lepe, celo za razvajen evropski okus. Ali mi ne bi bila všeč tista, ki se je pravkar predstavila? Mlada je še, ni-

ti dvajset let še nima, angleščino tudi nekoliko govori, pa se je bo igraje še dončila. Osem sto dolarjev naj odrineš, pa jo dobiš.

Melatta nastopi

Nič nisem rekel, le čelo sem nabral in skomignil z rameni. Saj nič ne rečem, sem odgovoril, toda morda bi le kje našel takšno deklet, da bo bolj všeče angleščine.

Iz poševnih oči me je ošinil nezaupljiv pogled. Nato se je Kitajec obrnil in nekaj zagolgal. Deček je prinesel v skodelicah, tankih ko papir in okrašenih z zrnji, čaj, peciva in cigarete. Takrat zaslišim neko vprašanje v mešanici holandskine in angleščine. Zdrznem se. Na odru je stala — Melatta...

Nehote sem trznil. Tudi Melatta me je morala spoznati, zakaj zdajci si je skrila obraz v dlani... Da, Melatta je bila tista, Melatta, ki jo je Mr. Ellsworth obdal z vsem mogočim razkošjem, tista Melatta, ki je bila vzlic svoji rjavi polni popolna Evropka, tista Melatta, s katero sem tolikokrat kramljal in ki se ji ne bi niti v sanjah drznil reči le eno nespoštljivo besedo. Ta Melatta je zdaj stala pred menoj...

Stisnil sem pesti, da bi ostal miren. Rumenukožec ne sme ničesar zaslatiti!

Ravnodušno sem vprašal, koliko to deklet stane.

»Tri tisoč dolarjev — niti centa manj ne centa več!« je bil kratki in odsekani odgovor Mr. Tajventsena.

»Mnogo, zelo mnogo denarja,« sem skušal zbiti ceno. Toda sredi stavka mi je beseda zastala. Možgani so mi iznenada postali nekam čudno težki in okorni. Nič več nisem mogel jasno misliti. Tudi jezik se mi ni več pokoril. Jecljaje in momlajje so mi besede prihajale iz ust in — in — in — in — le kaj — mi govori — ta Kitajec? Tiše in čedalje bolj oddaljeno kakor bi prihajale iz megle, so mi odmevale njegove besede v ušesih, in le zakaj — zakaj — njegove oči — tako — bodeče — strme vame — — —

Skrivnostno prebujenje

Zdrnila me je roka, ki me je tresla za ramena. In kakor v sanjah mi je prišel neki znan glas k zavesti.

»Halo! Halo! Old boy! Tak zdravnite se vendar žet!«

Nekdo mi je posvetil s svetiljko v obraz, da mi je vzelo vid. Le potasi so se mi začele zbirati misli. V glavi mi je šumelo in razbijalo. Noge in roke so mi bile kakor mrtve. Ledeno...

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Kaj smo bili v prejšnjem življenju?

Senzacionalni poskusi francoskega učenjaka Alberta Rochasa

(26) Morda boste nejeverno skomignili z rameni, ali pa od navdušenja planili pokonecu: ne to ne ono ne bi bilo na mestu. Zakaj, s kakšno pravico bi smeli reči, da nekaj ne drži — in nasprotno — česar še živa duša ni mogla z vso gotovostjo dokazati ne ovreči?

Francoski učenjak Albert de Rochas trdi nič več in nič manj, kakor da je našel praktično pot za dognanje tisočletnega vprašanja: Kaj smo bili v prejšnjem življenju? Rochas je rešil problem reinkarnacije (zopetne vtelesitve).

Kako je Rochas to dosegel? In drugo: ali drži, kar trdi francoski učenjak?

Rochas obširno popisuje svoje poskuse v knjigi, ki jo je pred kratkim izdal. Najprej svoje medije globoko uspava v hipnozo, potem jim pa zapove, da imajo po-

stati »starejšic ali pa »mlajšic«. Takole nekako reče mediju:

»Danes vam je štirideset let. Kaj počnete?«

In potem: »Stari ste trideset let. Kje stanujete in s čim se ukvarjate?«

In vse dalje in dalje: »Dvajset let vam je, deset, pet, tri, dve, eno leto.«

Vštric s temi zapovedmi se pri mediju izpreminja izraz, drža, pisava — skratka vse se prilagodi hipnotizirani starosti. Mediji, ki jim Rochas zapove, da so stari leto dni, začno cmokati z usti kakor dojenčki.

Toda Rochas je šel še dalje, šel je v dobo pred medijevim rojstvom, najprej pa v materino telo. Pri priči se je medij zvil v kepo kakor embrio, lehti si je pritisnil ob telo, roke pa pred oči. In potem pride oni veliki skok: ko ga Rochas prestavi v dobo pred spo-

mrzel občutek, ko da sem ob vso kri, mi je ležal v njih.

»Tak zdravite se vendar žet! Menda ste se že naspali, bi Elovek rekel!« sem svet zaslišal oni znani glas.

Naposled sem se vendar toliko predramil, da sem videl, kje sem. Ležal sem na palubi malajske jadrnice; spoznal sem jo po jamborih in jadrnih. Zraven mene je stal poročnik Watson s indijskimi policisti. V ozadju sem pa zagledal več Malajcev, in med njimi z rokami, zvezanimi na hrbtu — Mr. Tajventsena, svojega gostitelja...

Bilo je sredi noči, zvezde so migljale na nebu in luna je že zahajala. Le brleče svetiljke v rokah policistov so za silo razsvetljevale prizor s svojo rdečkasto lučjo.

Ravno ob pravem času

»Kje sem?« »Nikar si ne belite glave. Na varnem, to se lahko zanesete. Da se malo pomirite, vam pa povem, kako ste sem prišli. Toda najprej najlepša vam hvala za vašo pomoč!«

Robinzonov otok — narodni park

Čilska vlada se je hotela oddolžiti spomenu Aleksandra Selkirka, tistega, ki je navdahnil Defoeja, da je napisal povest o Robinzonu

(Glej sliko na 1. strani)

(XC) London, marca.

Iz Santiaga v Čilu poročajo, da je čilski minister za kolonije proglasil Velikonočni otok in otok Juana Fernandez za nacionalni park. Juan Fernandez je tisti otok, kjer je živel sam samcat od leta 1704. do 1709. vzornik Robinzona Crusoeja, Aleksander Selkirk.

Otok Juana Fernandez je pač najbolj proslavil angleški pisatelj Daniel Defoe s svojim Robinzonom. Kdo izmed nas se ni že vprašal, ali je ta Robinzon resnično živel ali ne? Da, živel je, samo ne ravno v takšnih okoliščinah, kakor jih Defoe popisuje. Za vzor mu je bil Aleksander Selkirk, prepirljiv mornar, ki je po neki razprtiji s svojim kapitanom zahteval, da naj ga izkrcna v Cumberlandskem zalivu, ko se je ladja ravno mudila v bližini tega otoka.

Res so ga odložili na samotnem otoku, takrat se je pa mornar skesal. Toda bilo je že prepozno: ladja je bila odplula brez njega. Tako je moral preživeti cela štiri leta in štiri mesece sam na tem pustem otoku, odrezan od vsega sveta. Šele takrat se je prva ladja ustavila v zalivu in ga vzela s seboj.

O doživljajih Aleksandra Selkirka so na Angleškem kmalu vsi govorili in tako ni čudo, da je ta mornar postal pisatelju Defoeju vzor za njegovega junaka Robinzona Crusoeja.

Selkirk si je bil na tem otoku ustvaril svoj drugi dom. Postavil si je dve kolibi in se hranil z ribami in s kozami, ki jih je lovil z golimi rokami. Njegovo edino orodje so bile sekira, lopata in dva noža.

Sicer ste pa to gotovo že zdavnaj brali in vam nič novega ne povemo.

Oče in mati

Romantičen doživljaj dveh mladih ljudi v versajskem gradu

(2P) Pariz, marca

Pričujoča povest je resnična kakor le kaj, čeprav ji morda ne boste verjeli. Bila bi kakor nalašč za operetnega pisatelja, da jo uglaši v gledališko ali pa filmsko opereto.

Neka mlada Madžarka si je ravno ogledovala znamenitosti versajškega gradu, ko je zaslišala v bližini svojo materinstvo. Tako se je seznanila z nekim mladim rojakom; vse kaže, da ji je bil všeč, zakaj že čez nekaj dni sta se zaročila.

Tedaj je mlada Madžarka izvedela od svojega zaročenca, da ni zakonski otrok: njegov oče, bogat madžarski posestnik, ni bil mož njegove matere. Ona ni imela nič proti tej izpovedbi — tem manj, ker je bila pri njej podobna reč: poznala je namreč samo svojo mater, danes ugledno poročeno gospo, o očetu pa ni imela niti pojma. Ko sta mlada človeka pokazala drug drugemu svoje papirje, sta ostrmel: njegov oče ni bil nihče drugi kakor sedanji mož njene matere.

Obvestilo o zaroki je pri starih dveh udarilo ko bomba. Ne samo da se ženinovi tašči še sanjalo ni, da ima njen mož nezakonskega sina — tudi njegov oče ni imel niti pojma o tem, da ima njegova žena hčer z nekom drugim. To je stara dva tako užalilo, da sta se razšla.

Toda ljubezen je zmorna čudežev. V imenu ljubezni mladih dveh sta se stara pobotala. In potem sta tudi pristala na poroko. Te dni sta se mlada poročila in ženitovanjska pojedina se je vršila v znamenju vseobčne spravlj.

Kaj rečete, ali ne bi bila imenitna snov za film?

Gledališka

»He, gospod kolega, vaše gostovanje se je pa nekam žalostno končalo, ne? Menda so vas bombardirali z gnilimi jajci!«

»O, pa tudi ploskali so mi!«

»Seveda — takrat kadar vas je kdo zadell!«

četjem, izjavi medij, da se čuti brez telesa. In ko mu je medij tudi o tem temeljito poročal, ga pelje še dalje nazaj, dotlej dokler medij ne izjavi, da je našel telo. Z izpremenjenim glasom in s čisto drugačnim ponanjanjem jame tedaj medij govoriti o svojem novem imenu, o svojih starših, svojem delu, o razmerah, v katerih živi, kateri kralj je na prestolu, kdo je župan itd. Glas, kretanje, način izražanja in govorjenja sploh: vse to se natanko ujema z osebo, ki o njej medij trdi, da je on. Tako na primer se neki do cela neizobražen medij, neka služkinja, jame obnašati kakor velika dama, njena pisava, da, celo njen pravopis se v skladu s tem izpremenita. Tole je pa najvažnejše: pokazalo se je, ko je Rochas ponovil poskuse z istim medijem čez več mesecev ali celo čez več let, da je medij navedel natanko iste prejšnje svoje obstoje kakor pri prvem poskusu, in sicer v istem vrstnem redu; imel je prav tako izpremenjen rokopis kakor prvič, in sploh je vse svoje prve navedbe potrdil, ali pa celo izpopolnil.

Tako imamo na primer neki ženski medij, Mayo po imenu. Ko je Rochas delal poskuse z njo, ji je bilo osemnajst let. Svojega prvega življenja se spominja iz dobe Ludovika XVIII., ime ji je bilo takrat Lina in je bila hči nekoga ribiča iz Bretanje. Z dvajsetimi leti se je poročila z nekim ribičem. Ko ji je pri neki nesreči na morju prišel mož ob življenje, se je še sama vrgla v morje in utonila.

V svojem drugem življenju je bila moški, ime ji je bilo Charles Mauville in je umrla — ali, umrl? — v 50. letu za prehladom.

Rochas je na 80 sejah izvedel podrobno zgodovino tega Charlesa Mauville. Bil je sin nekoga delovodje; prvič je nastopil v javnosti kot uradnik v neki pariški pisarni. Takrat so bili poulični pretepi na dnevnem redu. Mauville je ubil več ljudi in je užival pri tem; sploh je bil hudoben človek. Takrat so ljudem kar na mestu odsekali glave — pomisliti moramo, da je živel Mauville v dobi okoli velike francoske revolucije.

Takole nekako so se vrstila Rochasova vprašanja in odgovorjanje;

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Venizelos

(žO) Pariz, marca

Venizelos je dejal: »Vsi Kretčani so lažnivi.«
 Venizelos je pa s Krete. Torej je lagal, ko je rekel, da so Kretčani lažnivi.
 Torej Kretčani niso lažnivi.
 Venizelos je pa s Krete. Torej ni lagal, ko je rekel, da so Kretčani lažnivi.
 Torej so Kretčani lažnivi.
 Venizelos je pa s Krete...
 Druge razlage za grško vprašanje ni.
 (Aux Ecoutes)

Vdova in kratkovidnež

(nO) Neki poslanec iz Malage, dobro znan v političnih krogih tako zaradi kratkovidnosti kakor zaradi nerodnosti, je šel ondan k neki svoji znanici, da ji izreče sožalje; umrl ji je bil namreč ljubljini soprog.
 Vdova je bila ravno v salonu, v družbi več svojih prijateljic. Poslanec zaradi teme, še bolj pa zaradi svoje kratkovidnosti nikogar ni prav razložil; zato se je obrnil na slepo sroč do prve dame, sedeče najbliže vrat.
 »Verjemite mi, gospa,« je začel, »iz vsega srca sočuvstvujem z va...«
 »Oprostite, gospod, zmotili ste se,« ga preseka ogovorjenka. »Nisem jaz odvodela, nego onale gospa tam!« In pokazuje s prstom na neko damo blizu okna.
 Poslanec se opoteče na drugi konec sobane. To pot pristane pred pravo vdovo, pa ni vedel; mislil je, da je spet neka njena prijateljica, žena znanega prvaka njegove stranke. Zato se podviza in ji poljubi roko:
 »Kako pa vaš mož, gospa? Ali je zdrav?«
 »Moj mož?« osupne vdova in mahoma prestane jokati. »Moj mož... je vendar... na pokopališču!«
 Ves zmeden zardi naš poslanec tja do vratu, in ne vedoč kaj bi odgovoril, zajeflja:
 »Ni mogoče! Na pokopališču... pa ob tej pozni uri!« (Ahoraz, Madrid)

Na debelo in na drobno

(žP) Pariz, marca

Na pošto pride mlada gospodična in se ustavi pred okencem z napisom »Znamke, samo na debelo.« In zaprosi:
 »Eno znamko za 50 centimov, prosim.«
 »Tu prodajamo samo na debelo,« odgovori osoren glas.
 »Prav. Pa mi dajte petdeset znamk po en centime.«
 Zaleglo je. Uradnik se je nasmešnil in izročil prisebni dami zahtevano znamko za 50 centimov.
 (Jour)

Temeljita izobrazba

(žO) Pariz, marca

»Notre Temps« piše:
 Da je tale kinematografska istorija resnična, prevzamemo poročilo.
 Eden izmed naših mladih je napisal za ravnatelja neke filmske družbe francoski dialog za Dupontov film »Peter Voss, der Millionendieb«. Šlo je le še za primeren francoski naslov. Mladi pisatelj jih je predlagal celo vrsto: »Lov za milijonci«, »Namišljen tat itd., itd.«
 »Poslednji bi mi še najbolj ustrezal,« je menil ravnatelj.
 Takrat je nekdo pripomnil, da imamo že »Namišljenega bolnika.«

>Kje si se rodil?<
 >V Parizu.<
 >Pod katero vlado?<
 >Pod kralji.<
 >Zdaj ti je trideset let. Kje si in kaj počneš?<
 >V Parizu sem in delam v pisarni.<
 >Kakšno delo imaš?<
 Po kratkem obotavljanju: »Ne vem.«
 >Podpiši se!<
 Medij napiše brez obotavljanja: »Charles Mauville.«
 >Kdo zdaj vlada na Francoskem?<
 >Ne, več konzulov.<
 >Ali si revolucionar?<
 Nič odgovora, le pomenljiv nasmeš.
 >Gotovo si glasoval za usmrnitev kralja in kraljice?<
 >Za usmrnitev kralja pač, kraljice pa ne.<
 >Ali ne živiš razuzdano?<
 Po kratkem obotavljanju nekam zmeden odgovor: »Da.«

Tragedija glavnega dobitka

(žL) Pariz, marca.

Tukajšnji časniki pripovedujejo zgodbo, ki se nemara ni ravno tako odigrala, kakor jo popisujejo, toda zruo resnice bo le v njej. In toliko je tudi vredna, da jo povemo našim bralcem.
 V Marsellu je prišla neka gospa k zdravniku. Bila je silno razburjena in le s težavo mu je dopovedala, da je zadela glavni dobitek v državni loteriji.
 Zdravnik ji je čestital, zakaj bil je vljuden mož in ni poznal nevoščljivosti. Vprašal jo je le, kaj naj ima on s tem dobitkom.
 »Zelo dosti,« je odgovorila gospa in sedla na stol, ki ga ji je ponudil zdravnik. »Moj mož ima namreč zelo slabo srce in se bojim, da ga ne bi od veselja kap zadela, če mu povem, da sem zadela glavni dobitek in da bova poslej živela vesela in brez sleherne skrbi.«
 Zdravnik je bil rade volje pripravljen ustreči in oprežno sporočiti njenemu možu radostno novico. Vsa zadovoljna se je gospa poslovila od zdravnika in poslala svojega moža z neko pretvezo k njemu.
 Zdravnik je dozdevnega bolnika najprej temeljito preiskal, nato mu je pa svetloval, naj gre za kakšno štiri tedne v St. Moritz na oddih.
 »Kako — ko pa nimam denarja!« je žalostno skomignil pacient.
 »A če bi zadeli v državni loteriji 25.000 frankov — ali bi potem šli?«
 Mož ni niti trenutek pomisljal: »Pri priči!«
 »In če bi zadeli 100.000 frankov?«
 »Bi si še danes kupil vilo!«
 »A če bi zadeli kar glavni dobitek?«
 »Gospod doktor, v tem primeru bi vam pri priči dal 500.000 frankov!«
 Komaj je te besede izgovoril, se je zdravniku utrgal krik veselja in se je mrtev zgrudil na tla. Srčna kap je pretregala nit njegovega življenja. Na to veselo oznanilo ni bil pripravljen. Nič redkega ni, da veselje umori človeka. Le da je to pot ubilo moža, ki je hotel svojega bližajega pred tem obvarovati...

Rekonvalescentom

in na prebavilih bolnim predpisujejo tu- in inozemski zdravniki lahko hrano. Taka hrana, ki je lahko prebavna in pri tem zelo redilna, so »Jajunec« (makaroni, spageti in juhine zakuhe) naše domače tovarne »Pekatec«.

Mati

(aq) Dunaj, aprila
 V dunajski »Sonn- und Montagzeitung« beremo:
 Monakovo, 31. marca. Tu je umrla, stara 78 let, gospa Röhmovca, mati šefa štaba napadalnih oddelkov, ustrejenega lani 30. junija. (To je bilo o priliki tako imenovane »čistilne akcije«, ki so jo vporabili pravoverni hitlerjevci nad svojimi nasprotniki v stranki. Kakor znano, so takrat ubili med drugimi tudi Hitlerjevega prednika v kancelarski palači generala Schleicherja in njegovo ženo. Op. ured.) Röhmovca mati od sinove smrti ni več vstala.
 Smrt nesrečne matere je epilog tragedije, kakor si je žalostnejše na moči misliti. Röhmovca mati v vsem Monakovem ni mogla dobiti zdravniške pomoči, ker se monakovski zdravniki niso upali k »izdajalčevici materi na dom...«

Popravek

(žO) Pariz, marca
 Neki kritik je hotel pohvaliti neko gledališko igralko in je zapisal:
 »Upam, da bo vodstvo gledališča znalo po zaslugi nagraditi njene neizmerno (in finis) zasluge...«
 Toda kdo popiše njegovo grozo, ko bere drugi dan ne »neizmerno«, temveč »neznatno« (in fines) zasluge...
 Seveda je pri priči napisal popravek in ga poslal uredništvu. Drugi dan so pa osupli čitatelji brali:
 »Nisem napisal »neznatne« zasluge gospodične X., temveč »nesramne« (in fines) zasluge...«
 Popravitelj je v drugo.
 In tretji dan je bral:
 »Gospodično X. očitno peganja usoda. Zahteval sem od vodstva gledališča, da nagradi ne njene »neznatne«, tudi ne »nesramne«, temveč njene intimne (in times) zasluge.«
 To pot je bilo kritiku preveč. Odložil je pero in se odrekel nadaljnjim popravkom.
 (Paris-Midic)

V še prejšnjem življenju je bila gospodična Mayo žena nekega plemiča, ki je živel na dvoru Solanega kralja (Ludovika XIV.); ime ji je Madeleine de St.-Marc. Poznala je Luizo Lavallière; o njej trdi, da je bila neumna ko noč in zmerom žalostna; hodila je sklonjena naprej. Ni pa poznala gospe de Montespan; gospa de Maintenon ji ni bila všeč.
 »Pravijo, da se je kralj skrivaj poročil z njo?«
 »Kaj šel Njegova ljubica je!«
 »Kako se vam pa kralj zdi?«
 »Ponosen človek je.«
 »Ali poznate Scarrona?«
 * Vojvodinja; znamenita lepota na dvoru Ludovika XIV. (1638—1715) in njegova ljubimka (1644—1710).
 * Markiza; ena izmed ljubimk Ludovika XIV. (1640—1707).
 * Markiza; vzgojiteljica Ludovikovih otrok in markize Montespanove. Njen vpliv na kralja ni bil ravno blagodejen; po kraljičini smrti se je Ludovik XIV. skrivaj poročil z njo (1635 do 1715).
 * Francoski pesnik in prvi mož markize Maintenonove (1610—1660).

Dolžnost matere: otroško perilo mora biti posebno čisto

Kako često se pripeti — zlasti pri slabopranem perilu — da zaostane v tkanini nesnaga in bolezenske kali, ki zelo lahko škodljivo vplivajo na nežni in občutljivi organizem otroka. Zato je baš za otroško perilo Radion tako odlično pralno sredstvo. Že pri kuhanju prehaja namreč na milijone kisikovih mehurčkov s čistilno peno mila vred skozi perilo, ga temeljito opere in uniči vse bolezenske kali.

Domači izdelek

SCHICHTOV RADION
pere vse higijenično čisto

R.J. 3-35

Ženske na znamkah

(ek) Carigrad, aprila
 Od 15. do 25. aprila bo v Carigradu kongres »Svetovne zveze za žensko volilno pravico«. Turška vlada se ne misli zadovoljiti samo s tem, da bo ta kongres posebno slavnostno pozdravila, temveč hoče ostalo Evropo še prekositi. Pokazati hoče, da je Turčija naprednejša od še tako naprednih evropskih držav, in bo to tudi v dejanju pokazala. Izdala bo namreč v počastitev carigradskega kongresa posebne znamke in na njih bodo same znamenite ženske: Marija Curie, odkriteljica radija, in slavne pisateljice in odlikovanke z Nobelovo nagrado Grazia Deledda, Selma Lagerlöf, Sigrid Undset, Jane Addams.
 Znamke pridejo ta mesec v promet in bodo veljavne vse letošnje leto. In še nekaj: pol izkupička iz prodaje teh znamk gre v korist »Svetovne zveze za žensko volilno pravico«.

Puščavska skrivnost

Madrid, marca
 Pred nekaj tedni je zbudilo veliko senzacijo, ko se je prijavil oblastvom neki španski vojak bolj mrtev ko živ: prepotoval je bil peš vso zapadno Saharo. Povedal je, da ga je poslalo okoli tri sto španskih častnikov in vojakov, ki jih imajo divja saharska plemena ujeti v neki oazi blizu mesta Tafileta.
 Poseči moramo skoraj poldrugo desetletje nazaj, če hočemo stvar razumeti. Takrat — pisali so leto 1921 — je bila Španija zapletena v ogorčene boje z Abd-el-Krimom in njegovimi plemeni. Meseca julija omenjenega leta je oddelek čet pod poveljstvom generala Silvestra padel v zasedo Kabilov; Špancem je zelo slaba proda. Več sto so jih Kabilci potokli, druge pa zajeli.
 Zdaj, po skoraj štirinajstih letih, je prišla prva vest o tri sto jetnikih, ki so jih uporniki takrat odpeljali s seboj v oazo Tafilet v puščavi Igidi. Med njimi je baje tudi general Silvestre sam.
 Omenjeni španski vojak je izpovedal, da so med ujetniki ne samo Španci, temveč tudi več Nemcev in Italijanov, ki so poprej služili v francoski tujski legiji. Kabilci so ujetnike dodelili posameznim plemenom in ne ravno ravno slabo z njimi. Ker zahtevajo zanje zelo visoko odkupnino — tisoč zlatih peset za vsakogar (okoli 15.000 Din) — bo pač še precej časa preteklo, preden se bodo sporazumeli.
 Sicer je pa malo verjetno, da bi se vsi ujetniki hoteli vrniti; mnogi izmed njih so se bili namreč med tem poročili z domačinkami in si ustvarili nov dom v puščavi.

Sklep

Skupina delavcev je razpravljala o človekovem poreklu in razvoju. Ves čas debato neki delavec ni odprl ust. Začudeno se obrne neki tovariš k njemu in ga vpraša, kaj on misli o tej stvari.
 »Ne bom povedal, neč zagodrnja vprašanec. Preveč dobro mi je še v spominu, kako sva se dajala z Billom o teh rečeh!«
 »In do kakšnega sklepa sta prišla?«
 »Do istega prav gotovo ne! Bill je prišel v bolnico, jaz pa na stražnico!...«
 (New York World)

Hvala Bogu!

»Učenjaki mislijo,« je sklenil zvezdoslovec svojo razlago, da se bo solnena toplota izžepala v kakih desetih milijonih let; takrat bo naša premičnica le še pusta in prazna ledenomrzla kroglja brez slehernega življenja...«
 Pri teh besedah se dvigne iz vrst poslušalcev brumen mešan in vpraša z zaskrbljenim obrazom:
 »Kako ste rekli, gospod profesor — čez koliko let se bo pripetila katastrofa?«
 »Čez kakih deset milijonov let,« ponovi predavatelj.
 »Hvala Bogu!« se kar vidno odvali onemu kamen s srca. »Mislil sem namreč, da ste rekli čez šest milijonov let!« (Portland Express)

Patriotizem

(bp) Pariz, aprila
 Človek nikoli ne ve, kaj prinese dan prihodnji.
 Teh misli je najbrže bil tudi Hitler, ko je dal založnikom prevoda svoje knjige »Mein Kampf« v drugih državah nalog, naj izkupička ne pošiljajo v nemško banke. Tako ima danes Hitler bančne račune skoraj v vseh evropskih državah, največjega pa baje v Amsterdamu.
 Po Hitlerjevem zgledu je spravil zdaj še Goering svoje osebno imetje v Svico.
 (Jour)

Srečen človek

»Kako si s svojo ženo zadovoljen?«
 »Pravi angel je!«
 »Srečni človek!... Moja še živi!«
 (Prager Presse)

* To pomeni: pred revolucijo.
 * Konzulat: doba od l. 1799. do 1804.

* Molière, Racine, Corneille: trije najvišji vrhovi francoškega gledališča 17. stoletja: prvi znamenit pisec vesoljger, oba druga pa trageda.

Dobra roba se hvali sama, zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

Cezar

Ameriški napisal Paul Burke

(Z) Začela se je stvar z dežnim plaščem. Cezar Smith je prišel tisto soboto iz kluba za metanje diska, ki mu je bil predsednik, in zavlil nato v zlice nenadni plohi peš proti domu. Med potjo je pa zagledal Sheila, kako se stiska k zidu pred nekimi hišnimi vrati, brez dežnika in plašča, očitno prizadevaje si, da reši svojo novo obleko pred povodnijo, ki je drla s strehe. Še danes ni razumel, kako je on, toli plah človek, prišel do tega, da je nagovoril popolnoma tujo mu mlado damo; mogoče da so ga njegovi popoldanski uspehi pri metanju diska spravili v posebno samozavestno razpoloženje. Naj bo že tako ali tako, brez pomišljanja je slekel svoj novi dežni plašč in ga ponudil dekletu.

»Nate,« je zajecel, »oblecite tole, drugače boste mokri.«

Deklica je osupnila in ga začudeno pogledala.

»Jaz naj to vzamem?... Pa vi?...«

Ne da bi si bil prav v svesti tega, je Cezar opazil, da ima prečudno tople rjave oči.

»O, jaz nimam več daleč,« je rekel, »le še okoli bližnjega vogala.« Seveda ji je lagal.

Deklica se je trenutek obotavljala; toda potem jo je najbrže skrb za njeno novo obleko pripravila do tega, da je pristala na njegovo žrtev.

»Preveč ste ljubezni,« je odgovorila. »Dež je prišel čisto iznenada in vse kaže, da ga ne bo še konec. Tako hvalezna sem vam!«

»Ni vredno besed,« je velikodušno odgovoril Cezar in se že obrnil, da pojde dalje.

»A kam naj vam plašč pošljem nazaj?« ga je deklica zadržala.

»Moje ime je Cezar Smith.«

Deklica je dvignila oči k njemu. »Cezar? Kako čudovito ime!«

»Res?« je skromno odgovoril. In takrat mu je prišlo ono pomembno navdahnjenje. »Nikar se ne trudite, da bi pošljali plašč nazaj,« je dodal, »sam pridem ponj.«

Deklica se je trenutek obotavljala. »Prav,« je potem odgovorila. »Ime mi je Sheila Hearst in stanujem na Monrojevi aveniiji 114.«

Še en prijazen smehljaj in topli pogled v slovo, potlej ga je pa vodopad z njegovega klobuka spomnil, da bi bilo čas, če se odpravi domov.

Drugi večer je prišel po plašč. Predstavili so ga gospodu in gospe Hearstovi in ga povabili na večerjo. Pri tej priliki se je seznanil tudi z nekim Henryjem Random, mladim gospodom, ki je bil po videzu sodeč, pri vseh Hearstovih v velikih časteh; v prevelikih, se je zdelo Cezarju. Rand

je imel avto in vsi so se pozneje peljali dol na obrežje. Tam je bil Cezar večji del navezan na razgovor z gospodom Hearstom, zakaj Rand in Sheila sta zmerom ostajala nekaj korakov zadaj. Res da so Cezarja za drevi spet povabili na večerjo, in tudi Sheila se mu je prijazno nasmehnila, a vendar —

Tako je stala ta reč zdaj in Cezar je že ves dan tekal okoli z mračnim obrazom. Le predobro se je zavedal, da se je zaljubil v Sheila; a kakšno upanje naj ima kot navaden nameščeneec s skromno plačo, če se za deklo poteguje takšen gospod kakor Rand, mož, ki ima vsekako dovolj denarja, da lahko z njim preslepi sleherni deklet? Kaj ji pa lahko on ponudi? Morda svoje veliko ime, ki ga do tega dne sploh še proslavljal ni? Ali pa svoj naslov kot predsednik društva za metanje diska? Bogme, posebno imenitno se to res ne sliši, in razen tega tudi nič ne nese. Da, če bi bil predsednik, ali pa podpredsednik ali vsaj tajnik pri katerem velikem podjetju in bi imel dovolj denarja, ne pa da zdaj tu sedi in si mora mazati s črnim mestom na klobuku, ki so se že začela svetlikati. Potlej bi že lahko pokazal, kaj tiči v njem, potlej bi svojemu slavnemu imenu lahko delal čast. A tako? Cezar! Kakšna ironija, če je človek s takšnim imenom samo navaden nameščeneec v trgovini Doolittle & Co.! Tam pač ni Cezar, temveč enostavno samo »He, Smith...« ali pa celo samo »Slišite, vi tam...« kadar človeka potrebujejo.

Zatopljen v mračne misli se je Cezar preoblekel za obisk in se odpravil proti Sheilinemu stanovanju. Ze od daleč je zagledal Randov avto pred vrati; pripom-

Otroški voziček

v obliki najmodernejšega avtomobila se je pojavil na londonski razstavi. Voziček je urejen prav tako kakor majhen avtomobil, zraven pa popolnoma ustreza vsem zdravstvenim zahtevam

bo, ki jo je takrat zamrmral predse, bomo rajši izpustili.

»Torej pridete v soboto na nogometno tekmo, da me boste videli v borbi proti prvaku?« je vprašal Rand med večerjo.

»Da,« je odgovorila Sheila in se obrnila do Cezarja: »Saj vi tudi pridete, ne?«

Ogovorjenec je zmajal z glavo. »Prav žal mi je, da ne bom mogel, a tudi jaz bom imel nastop.«

»Kaj, takisto nogomet?« je nejeverno vprašal Rand in z neprikritim začudenjem premeril Cezarjevo vitko in prav nič junaško postavo.

Cezar je zardel. »Ne, disk mečem.«

»Ah,« je menil porogljivo Rand. »To so tiste majhne ploščice, ki jih premetavate po zraku, ne? Kot otrok sem tudi jaz take reči uganjal, danes bi se mi pa zaveda zdelo vendarle nekoliko predolgočasna.«

»Enako se godi meni z nogometom,« je brez pomišljanja odgovoril Cezar. »Izbral sem si sport, ki zahteva nekaj spretnosti; vreči disk tako, da zadene svoj cilj, je prav gotovo težje, kakor suniti žogo z nogo naprej.«

»Ali niste nekaj govorili o izprehodu?« se je zdaj Sheila vpletla v že kar preveč živčni pogovor.

»Da, odpeljiva se rajši k obrežju,« je vneto predlagal Rand.

Sheila se je obrnila do Cezarja: »Kajpada pojdeto tudi vi z nama.«

Ob jezeru so vsi trije stopili iz avtomobila in krenili po dolgem in ob tisti uri popolnoma zapuščenem pristajališču. Le par samotnih kopalcev se je še zabavalo v vodi.

»Ali znate plavati?« je vprašala Sheila, da spravi pogovor drugam. Komu je prav za prav vprašanje veljalo, nista vedela; prvi je odgovoril Cezar.

»Nekoliko,« je rekel, »samo da nimam skoraj nikake vaje več.«

»Pri meni je natanko isto,« je izjavil Rand. »Nogomet mi jemlje skoraj ves čas, zato moja plavalna umetnost ni bogve kaj.«

»Kaj bi pa storili, če bi videli, da se kdo utaplja?« je vprašala Sheila. »Na primer onile mož tamle.« Pokazala je na nekega kopalca, ki se je kopal blizu pristajališča.

»Kajpada bi takoj skočil v vodo, da ga rešim,« je odgovoril Rand samozavestno.

Sheila se je obrnila k Cezarju. »Kaj ne da bi vi prav tako storili?«

Cezar se je nekam obotavljal in se zamišljeno ozrl po majhnem stojalu ob ograji pristajališča; tam je visel rešilni pas z zraven spajdaščim motvozom.

»Ne,« je rekel potem, »ne bi skočil v vodo, ker ne znam zado- sti plavati in ne bi utapljaščemu se kaj prida koristil.«

»Strahopetec!« je porogljivo vzkliknil Rand in Sheila je začudeno pogledala Cezarja, moža, čigar ime je toliko obetalo.

»Torej bi ga pustili, da utone?« je še enkrat vprašala.

»Ne,« je rekel Cezar. Toda še preden je utegnil nadaljevati, je kopalec, ki so ga bili med tem čisto pozabili, na svoj način odgovoril na vprašanje.

Docela iznenada je namreč mož vrgel roke kvišku in začel vpiti na pomoč. Rand si je slekel suk-njič, potem je pa obstal. Ali je prav, da tvega življenje? Voda je videti zelo globoka in mrzla na tistem kraju.

»Brž!« vzklikne nestrpno Sheila, »potaplja se!«

»Na pomoč! Na pomoč!« je vpil mož v vodi z že pojemajočim glasom.

»Brž!« je še enkrat zavpila Sheila. »Brž, drugače bom jaz skočila v vodo, čeprav sem samo ženska.«

»Vi boste ostali, kjer ste,« je rekel Cezar, med tem ko si je njegov tekmeč s počasno temeljitostjo sezuval čevlje. Snel je rešilni pas s kavlja in se ustopil natančno tako, kakor je bil vsako soboto vajen pri metanju diska.

In potem je vrgel. Visoko v zrak je zajadril obroč, opisal velikanski lok in potlej — čof — padel utapljaščemu se skoraj na glavo.

»Zadel!« je hladno rekel Cezar, kakor bi bilo samo ob sebi razumljivo. »To šteje dve točki.«

Sheila je bila z napetim občudovanjem sledila metu in ni mogla odtrgati oči od rešenca, ki ga je Cezar vlekel prskajočega in hropečega k obrežju. Ko je bil

srečno na suhem, je vprašal, kdo mu je vrgel rešilni pas. Ponosno je Sheila pokazala na Cezarja.

Mož si je z zanimanjem ogledal svojega rešitelja.

»Bogme, mislil sem že, da je konec z menoj,« je naposled dejal brez sape. »Krč me je bil prijel. Čudovito, kako ste vrgli rešilni pas.«

»Saj je predsednik društva za metanje diska,« je pripomnila Sheila.

»Aha,« je prikimal mož. »Zdaj razumem! Moram vam čestitati, pravi mojster ste. Da ni bilo vas, bi zdaj ležal kje na dnu. Ako lahko kdaj za vas kaj storim, mi samo sporočite...«

Prestal je in premeril Cezarja od nog do glave.

»Kje ste v službi?«

»V trgovini Doolittle & Co.,« je odgovoril Cezar.

»Vaše ime?«

»Cezar Smith.«

»Cezar,« je rekel oni, »čedno ime, zbuja zaupanje. Moje ime je pa Bulwark.«

Cezar je planil pokoncu. »Tovarnar za avtomobile Universal?« je vprašal nehoti; Bulwarkovo ime je poznal vsak otrok.

»Da,« je pritrdil oni, »in če vam do sedanje vaše službe ni ravno preveč, bi vas prav rad vzal k sebi. Mladega človeka, ki zna v pravem trenutku pravo storiti, lahko zmerom s pridom porabim. Možu dejanja so pri meni zmerom vsa pota odprta.«

Cezarju so se zasvetile oči. »Torej postanem vendarle mogoče vsaj tajnik,« je zamrmral sam pri sebi in pogledal k Sheili. Deklica je občudujoče strmela vanj.

»Sicer nimam navade, da bi izrabljali naključja,« je zdajci odločno rekel Cezar. »Toda če me re lahko kje porabite, bi šel; takšno službo bi rad, da se lahko poročim.«

In Randu pred nosom — mož bi se bil ves ta čas najrajši pogreznil v tla — je prijel Sheila za roko in ona mu je ni odtegnila.

Cezar je prekoračil svoj Rubikon.

P. n. naročnikom!

Iz tehničnih razlogov se je ta številka za dva dni zakesnila. Prosimo cenj. naročnike in bralce blagohotnega oprostjenja!

Uprava.

Pismo iz mojega kraja

Razpisujemo 3 nagrade za najboljše prispevke iz domačega kraja

Zadnje tri mesece smo priobčili lepo število prispevkov naših bralk in bralcev. V njih so zavzeli svoje stališče do članka »Njene sanje«, ki ga je v 50. številki lanskega letnika napisala v »Družinskem tedniku« neka naša bralka.

Iz rokopisov, ki jih dobiva naše uredništvo, vidimo, da je med bralci mnogo takšnih, ki znajo prav lepo napisati svoje misli in se nazorno izraziti o tem, kaj jim je na srcu.

Danes se obračamo na vse tiste, ki so nam že poslali kakšne dopise, nič manj pa tudi na one, ki so doslej stali ob strani. Pozivamo jih k sodelovanju pri naših novih člankih pod naslovom

»Pismo iz mojega kraja.«

Nekaterim med vami se utegne zdeti ta naslov nekoliko nevsakdanji. Morda se boste prvi mah nekam v zadregi vprašali: Kaj neki naj napišem pod naslovom »Pismo iz mojega kraja?«

Denimo, da ste doma iz Novega mesta. Nu, naša želja je, da bi v tem primeru kaj napisali iz Novega mesta. Pisali boste tako nekako, kakor bi pisali svojemu dobremu prijatelju ali prijateljici, ki ju niste videli morda že leto dni, ali pa še dalje. Samo prav malo drugače. Ne mislite, da je to tako strašno težko. Nikakor ne!

Vzemite samo polo papirja, primakni-

te si stekleničico črnila, vzemite v roko držalo s peresom in zamislite se malo. V začetku bo morda težko, nobene misli ne bo hotelo biti od nikoder. Tedaj pa po stari navadi lahko vtaknete držalo med zobe (zdravnik tega sicer ne priporoča), in ko ga takole malo ogledate, se vam kar na lepem zabliska kakšna misel.

Spomnite se morda te ali one kratke pa zanimive zgodovinske povesti iz svojega kraja — zraven pa napišite nemara, zakaj vam je vaš kraj tako drag (ali pa narobe) in zakaj ne bi hoteli prebivati nikjer drugod. Napišite nam kaj o vaših ljudeh, o kavarnah in gostilnah, o originalnih vašega kraja, o ulicah in trgovinah, napišite, kakšne vrline imajo vaši ljudje, a tudi... kakšne napake. (Samo ne prezlobno!)

Napišite kaj o hiši, kjer stanujete, o svojih sosedah, o razvajenih otrocih, ki delajo neprestano trušč okoli vas, o gospeh, ki hodijo popolne druga drugi na kavo obirat svoje prijateljice — pišite nam o vsem tem in o mnogem dru-

gem, kar vam pride na um. In ko ste vse to napisali, nikar ne pozabite prijazne besede o svojem možu ali ženi, o svojih otrocih (otroci se kaj radi iznebe kakšne duhovite ali smešne in dostikrat zadajo vprašanja, ki bi bila vredna, da jih natisnemo.) Pišite o svoji dragi materi in očetu, o svoji babici in dedu.

Skratka, napišite nam lepo »Pismo iz mojega kraja!«

Koliko naj tega bo? Ne preveč, to se pravi nikar celih romanov; nikaka umetnost ni na dolgo in na široko pisariti; umetnost je na kratko kaj lepega povedati. Prekratek nam ne bo noben prispevek, samo če bo drugače dober. Če bi bili predolgi, pa sami veste, kako težko jih je spraviti v »Družinski tednik«, ko nam zmerom primanjkuje prostora.

Za najboljše prispevke razpisujemo tri nagrade:

I. nagrada Din 200.—

II. nagrada Din 100.—

III. nagrada Din 50.—

Še nekaj. Kadar kaj napišete uredništvu z željo, da bi bilo objavljeno, je prvi pogoj, če si hočete pridobiti urednika na svojo stran, da pišete samo na eni strani. Drugače ima namreč uredništvo preveč dela s prepisovanjem rokopisov; takšni rokopisi zato ne pridejo hitro na vrsto, pa naj bodo še tako dobri. Zakaj to zahtevamo? Zato, ker ravno tako tiskarna od nas zahteva.

Tudi pazite, da bo vaš rokopis čitljiv in da bodo vse misli lepo s pametjo napisane. Gledati morate vsaj malo na ločila in na to, da ne skačete preveč z ene misli na drugo, drugače pač nihče ne bo vedel, kaj hočete povedati.

Vse porabne prispevke bomo objavili v »Družinskem tedniku«. Izmed njih bomo po zaključku tega natečaja izbrali tri najboljše »pisma« in jih nagradili z gornjimi nagradami.

»Pismo iz mojega kraja« mora biti podpisano. Bodisi s celim imenom, s privzetim imenom ali pa s kratico. Toda ne glede na to, ali se že pod članek podpišete s pravim imenom ali ne, nam morate na posebnem lističu čitljivo sporočiti svoj točni naslov: ime in priimek, poklic, kraj in ulico. Kako naj vam drugače pošljemo nagrado, če si jo slučajno priborite?

Zdaj pa na delo in mnogo sreče in zabave!

Uredništvo.

Zmagoslavna pot Silvije Sidneyeve

Silvija Sidney se je rodila v New Yorku. Umetniško žilico je podedovala od matere, ki je bila operna pevka, a se je zaradi vzgoje male Silvije odrekla karieri. Ko je bilo Silvijini petnajst let, je obiskovala najslavnejšo ameriško gledališko šolo »The Theatre Guild« v New Yorku. S sedemnajstim le-

vije Sidneyeve je imel naslov »Temna potac«.

Prav tisti čas so prišle »sladke« lepote v nemilost, in Hollywood je iskal posebno vrsto lepih žensk: tipe. Silvija Sidney je prišla ravno o pravem času. Začarala je producenta Paramounta, poleg pa ves svet od vzhoda do zahoda, od severa do juga.

V režiji Josefa von Sternberga je igrala Silvija Sidney glavno vlogo v Dreiserjevi »Ameriški tragediji«. V tem filmu je Silvija prvič lahko pokazala, da je v prvi vrsti ustvarjena za karakterne vloge. Ze njen »polovični« smehljaj in pritajeni jok sta tako posebne vrste, da očarata vsakogar, kdor samo malo človeško čuti. Ona ne pozira, temveč živi, kakor živi sleherni človek, povrh pa še izraža to, česar vsakdo ne zmore: dušo!

Ta nadarjena igralka je igrala kesneje glavne vloge v filmih »Zenska kaznilnica«, »Madame Butterfly«, »Blodnica«, »Srečen pristanek v peklu«, nazadnje pa v »Jennie Gerhardt«, kjer nam pokaže tragiko ženske usode od začetka do kraja. Njena igra je zvečine resna, njene vloge tragične. Prav zato je posebno zanimivo in značilno, da je pred kratkim sprejela glavno vlogo v ljubki veseloigri »30 dni princesac«, ki jo je nedavno sfilmal Paramount. Najzanimivejše na tem je, da igra v tem filmu dvojno vlogo, dve veseli vlogi — malo princeso in igralko. Taka dvojna vloga je zelo težavna zadeva, toda prav zategadelj privlačna za vsakega slavohlepnega igralca. Od igralca zahteva dve igri hkratu, daje mu pa za to seveda priliko dvojnega izživljanja in za dvojni uspeh.

Smrt na dopustu

Naslov je nekam čuden, kaj ne? Saj smrt vendar ne more na dopust. Toda v filmu je vse mogoče. Sicer je taka reč presneto težka naloga, vendar se je Paramount v filmu »Nesmrtni ljubimec« imenitno odkrižal.

Smrt, utrujena od težkega in napornega »dela«, si je zaželela zvedeti, zakaj se je ljudje tako zelo boje. Prišla je na zemljo, da bi preživela tri dni med ljudmi. Se-

veda ni prišla kot strašilo s koso, tudi ne kot stara nakazna babura, ne kot okostnjak s klobukom in peresom za trakom, skratka v nobeni taki podobi, kakor si jo ljudje predstavljajo. Prišla je v podobi lepega in zalega fanta, elegantnega od nog do glave, duhovitega in privlačnega, v osebi princa Sirka. Tri cele dni je preživela smrt na razkošnem plemenitaškem dvoru. Lepa in mlada dekleta meša, pobiti na dirkališče, zabava se v igralnicah in ljubimka kot pravi Don Juan.

Današnji dan, ko so si filmi po vsebini in izvedbi na žalost podobni kot jajce jajcu, nam je film »Nesmrtni ljubimec« prav dobro došel. Nekaj novega je, ne samo vsebinsko, temveč tudi režijsko in igralško. Film je izdelan tako popolno, da bo zadovoljil slehernega gledalca. Godbe je vse polno, flirta, mistike, prizorov strasne ljubezni, krvi in mesa, razkošja in lepote.

Fredric March

Glavni vlogi igrata Frederic March in Evelyn Venable. March je stasit in lep fant, eleganten pa bolj kakor vsi drugi filmski igralci skup. Naša javnost ga itak pozna iz filma »V znamenju križca«. Evelyn Venable je mlada ko rosa, a je vendar že igrala v več filmih glavne vloge. K filmu je prišla naravnost iz šole; doma se je še bržčas materi za krilo držala. Zvečine ji zato dodelijo take vloge, kjer igra navke in nedolžne cvetke, ki ljubijo iskreno in iz vse duše in še niso izgubile vere v zmagov resnice in čistost ljubezni.

**Pijte zdravje!
Pijte „Kathreiner Kneipp“!**

Abraham Lincoln v filmu

Prostori v newyorškem gledališču »Astor« so že za teden dni v naprej razprodani. V gledališču vrtijo film družbe Metro-Goldwyn-Mayer z naslovom »Operator 13«. Film je posnet po originalni noveli nedavno umrlega Roberta N. Chambersa. V tej noveli opisuje pisatelj yohunsko službo ameriške vojske med secesijsko vojno.

Gre za lepo vohunko (Marion Davies), ki se seznanja s sovražnim poročevalskim častnikom in se zaljubi vanj.

Važno vlogo v tem filmu igra bivši predsednik Združenih držav, Abraham Lincoln. Nekdanjega predsednika je poznal in se ga še spominja vsak bogatin in vsak siromak, zato je morala filmska družba najti igralca, ki bi bil na oko, po glasu in postavi podoben Lincolnu. Režiser filma, Richard Boleslavskij, se je večkrat posvetoval glede tega s šefom produkcije, Lucienom Hubbardom, le-ta se je pa h koncu sam ponudil, da bo igral vlogo bivšega državnega predsednika. Hubbard je Lincolnu resnično podoben.

Zgodilo se je torej to, kar se le

redkokdaj primeri, da se pojavi na filmskem platnu sam producent filma, Lucien Hubbard, ko sprejema kot državni predsednik z okna Bele hiše v Washingtonu navdušene ovacije ameriškega naroda.

Filmski drobiž

»Zločin in kazenc«, slavni roman Dostojevskega, namerava filmati Pierre Chenal. Vlogo preiskovalnega sodnika bo igral Harry Baur, Razkolkovka pa Pierre Blauhar.

Po dveletnem filmskem delovanju v Ameriki se je Lillian Harvey pred nekaj tedni vrnila v Berlin. Umetnica bo iz Berlina odpotovala v London, kjer bo igrala za British International Pictures.

Na Angleškem delajo po romanu Bernharda Kellermanna novo izdajo filma »Predor«. Glavno vlogo bo tokrat igral Konrad Veidt.

Anton Asquith, sin znanega angleškega državnika, bo prišel prav kmalu režirati film »Kraljica Elizabeta«, najnovejši film Aleksandra Corde.

Rokopise za ta film je priredil zvečine profesor londonske univerze George Harrison.

tom je že tekala za angažmani. Mladi talenti se zmerom in povsod ponujajo, zato je mnogokrat zamudila pravo uro in odšla iz gledališke pisarne praznih rok. Toda Silvija Sidney je bila hrabra in ni vrgla puške v koruzo. Niti takrat ne, ko si je na dan svoje krstne predstave zlomila nogo in je mo-

Plošče — gramofone

izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo

ELEKTRON d. z. o. z.
Ljubljana, Tavčarjeva 3

Preselili smo se v pasajo Nebotičnika

rala več mesecev ležati. Leto dni kesneje je nastopala na newyorškem Broadwayu, ko je pa dovršila devetnajsto leto, so jo poklicali v Hollywood, da je vskočila za nenadno obolelo Claro Bow. Tam je žela prvi veliki uspeh in tam je tudi ostala. Prvi govoreči film Sil-

Spoštovani gospod urednik!

Bila sem dolgo časa naročnica Vašega c. lista »Družinski tednik«, zdaj ga pa stalno kupujem in kaj rada prebiram. Posebno sedaj ko prinašate dopise na članek »Njene sanje«. Tu spoznavam trpljenje in želje svojih sovrstnic in iz teh dopisov sem videla, da nisem sama. Ne razumem pa onih, ki tako hitro in že po prvem presenečenju omahnejo. Ne bom zagovarjala moških — ki jih one tako obsojajo — rečem samo: tudi med moškimi so izjeme in mnoge, ki jih imamo za slabe, so take napravile ravno ženske. Toda nisem namenjena razpravljati o upravičenosti obsodbe moških, temveč sem hotela tudi jaz povedati svojim sotrpinkam svoje doživetje.

Nisem pisateljica in mogoče vas bom dolgočasila — vendar to, kar vam pišem, je tako resnično in tako kruto, da vam bodi v zgled — da tudi pod še tako hudimi udarci usode ne izgubimo upanja in ne klonemo.

Bila sem kontoristinja pri nekem advokatu. Pred letom sem spoznala na plesu moža, ki se mi je zelo vsiljeval. Razodel mi je svojo ljubezen in prosil me starše za mojo roko. Bila sem v službi, neodvisna od doma. Tudi jaz sem kakor mnoge druge imela svoje ideale ter se nisem hotela dati prevrniti, ki pride. Zato sem kljub prigrvarjanju staršev njegovo prošnjo odbila. Toda on ni odnehal. Prestavili so ga v neko precej oddaljeno mesto in zato sva se videla zelo redko. Kadarkoli je prišel — in to samo za par ur — nisem hotela biti proti njemu neprijazna. Nasprotno. Smilil se mi je. Toda on je to usmiljenje napačno razumel in tako dobival čedalje več upanja.

Usoda pa je hotela, da sem zaradi bolezni izgubila službo. Bila sem zopet navezana na starše. Tedaj se je pa začelo trpljenje. Moj že odbiti znanec se je začel laskati pri starših in dosegel, da so starši z vso silo in z vso krutostjo pritiskali name. Da nisem poznala moža, do katerega čutim simpatije, še več, prvo ljubezen, že zdavnaj bi bila omagala. Rešil me je, vsaj za zdaj, samo on. Priznala sem mu kako je pri nas doma in kakšnemu nasilju sem izpostavljena. Razumel me je. Direktno pomagati mi sicer ne more — a tega tudi ne bi sprejela; toda že zavest, da imam nekoga, ki mi stoji ob strani, mi daje moči, upanje in vero v bodočnost.

NAŠI BRALCI PIŠEJO

Dopisi iz vrst naših naročnikov in bralcev in naši odgovori

Predstavljajte si moje duševno stanje, ko mi pred nekaj dnevi povedo starši: ali se čez tri mesece poročiš in boš delala tako kot mi hočemo, ali pa moraš od doma. Nikoli nisem okusila sladkosti materine ljubezni, nikoli čutila njene mehke božajoče roke, nikoli slišala tople očelovese besede. Zato sem tem bolj hrepenela, da bi živela pri možu, ki bi me ljubil kakor bi ljubila jaz njega. Takemu in le njemu bi bila lahko zvesta žena, njegovim otrokom pa dobra mamica. A sedaj naj zaradi krutosti svojih staršev uničim in zadušim v sebi vse upe, vse nade? Naj bom žena možu, ki ga ne ljubim in niti ne čutim najmanjše simpatije? Odlčila sem se po sreč. Iščem službe, še tako slabe, samo da bom razpolagala in delala kakor bom sama hotela, da bom nekoč žena onemu, ki ga ljubim. Toda če službe ne dobim do termina, ki mi je dan? Da! Potem bom morala ubogati pač starše, ki hočejo svoji hčeri le dobro in lepo bodočnost...

Toda kljub temu nisem izgubila vseh upov. Poskusila bom vse — vse, samo da doživim sanje, ki sem jih sanjala.

V nadi, da priobčite tudi moj dopis, v pouk dekletom, ki vidijo v tem, da pridejo »pod streho«, uresničene vse svoje nade, ne glede na to, ali jih more moč osrečiti ali ne,

Vas pozdravlja
Ruja G. R.

Cenjeni gospod urednik!

Z zanimanjem zasledujem pisma pod anketo »Njene sanje«. Ker še teh dopisov niste zaključili, se drznem tudi jaz oglasiti se s par vrsticami.

Kako težko stališče ima mlado dekletko, osobito v teh hudih časih, si moki niti ne predstavlja. Že kot dekletce v materinem naročju ima svoje želje in hrepenenja, ki vse bolj in bolj naraščajo ko dekletko dorašča. Dekletce ima otroške in zato izpolnjive želje, a dekletko ima že resne in ravno zaradi te-

ga neizpolnjive želje. Nekaterim seveda je sreča vedno smehljajoče se naklonjena. Dekle ima v sanjah svoj ideal. Našlo ga je, vsaj tako si misli, v podobi svojega fanta. Lep je, ljubezniv, nežen, povsod ji izkazuje pozornost. Imponira ji, ljubi ga z vsem žarom prve ljubezni. Fant se nekako preveč udomači v dekletovi duši in to domaćnost mu dela dekletko nezanimivo. Moškemu ugaja ženska le toliko časa, dokler mu je na njej še kaj neznanega. Fant se obrne k drugemu dekletu, potem tretjemu itd., dokler ne priroma do one, ki mu je usojena in katero »osreči« s tem, da

Vsakdo od nas lahko neispeva k zboljšanju in razširjenju Družinskega tednika. Če ne drugače, s tem da pridobi vsaj enega novega naročnika

se z njo poroči. Njegove prejšnje ljubice so pa razočarane.

Tako razočarano dekletko si išče uteho pri drugem fantu. Isto se ji zgodi tudi pri njem. Njena ranjena duša išče dalje, njena ljubezen kliče po pravem odzivu in ko tako išče, se seveda njene čustilci tudi menjajo kot mesec na nebu. Zlobni jeziki, ki vidijo da hodi sedaj s tem, sedaj z onim, je ne znajo in tudi ne morejo razumeti in jo zato obsojajo. Dekle pride ob svoje dobro ime in malo ima upanja, da bi se ji kdaj sanje uresničile. Tako obupano dekletko potem res že iz nekakega maščevanja (ona namreč misli, da se s tem nad fanti maščuje) krene na slabo

pot ali pa naredi samomor. Zato ne prezirajmo, ne pljuvajmo in se s takim gnusom ne obračunajmo od padlih deklet; saj ne vemo, kaj jih je privlelo na to pot. Ali je njih duša strla, ali jih je beda prisilila — kdo ve?

To je samo en primer in ena stran tragike ljubezni, a koliko jih napiše življenje vsak dan?

Pozdravljam vse čitateljice in čitatelje našega »Družinskega tednika« in Vas, g. urednik!

P. n. Uredništvu »Družinskega tednika«

Vsak teden težko čakam Vaš cenjeni list. Posebno od takrat ko ste začeli objavljati članke »Njene sanje«. Na članek s podpisom »Rely« si dovoljujem tudi jaz kot mestno dekletko, kakor nas omenja pisec tega članka, nekaj pripomniti.

Popolnoma prav dam pisec, ko pravi, da se mestno dekletko zelo razlikuje od podeželskih. Pripominim pa, da ta razlika dostikrat ni samo radi pudra in šminke, ki je v tolikšno spotiko moškim. Marsikateri mladenič si poišče dekletko z dežele zaradi njenega denarja, takozvane dote, katere si pa ne mestne ne moremo pri naših borbah plačati po pisarnah in drugih obratih, prihraniti. Da pa zakrijejo to možko slabost, obsojajo nas mestna dekleta, da ne poznamo prave ljubezni, in Bog zna kaj še vse.

Res da je danes težko dobiti bodisi ženski ali moškemu tovariša za življenje, vendar naj bo pisec omenjenega članka potolažen in prepričan, da je še mnogo mestnih deklet, ki bi si znale urediti prijeten dom, skuhati kavo in prišiti gumbce. Vse smo Evine hčere, čeprav smo ustvarjene vsaka po drugem kalupu.

Spoštovani g. urednik!

V nadi, da boste v prihodnji številki priobčili tudi moj skromni dopis, katerega bom napravila zelo kratkega, do bo imel v vašem c. listu dovolj prostora, Vam pišem nekaj vrstic, in sicer o mojem mnenju o možeh.

Ni res, da bi ženska ne mogla živeti brez moža, a vendar kako lepo je mlado zakonsko življenje, seveda če se mož in ženska razumeta. Da, to je res lepo. Skromen a udoben dom, dobrega in predvsem zvestega moža, dovolj denarja, kolikor ga je treba za vsakdanje življenje, in najlepše kar je: otroka. Kdor ima to, se lahko imenuje srečnega. Malo je takih zakonov, a mnogo deklet in tudi mož, ki takega iščejo. Povejte, gospod urednik, če to ni res?

Lepa je tudi mlada ljubezen, katero vsako dekletko tako težko pričakuje. Kaj si želimo drugega kot mir in udobnost ter ljubezni? Morda bi morala ljubezen imenovati na prvem mestu?

A mislimo malo tudi na take, katere vsega tega nimajo, katerih mož pride zjutraj pijan domov, pretepa ženo in otroka ter se nato klati v službo, če jo še ima. Da, tudi takih je mnogo, najbrže več nego drugih. Za take bi bilo bolje, ako se ne bi nikoli omožile. A tudi žene so temu mnogokrat krive, toda po večini vendarle moški. Ljube žene, katere imate take možje, glejte, da boste kolikor mogoče prijazne z njim, že zaradi otrok: ako pa tega ne morete, potem mu vsaj ne odgovarjajte na njegova sirova vprašanja in na njegove besede. Tudi možje napravite tako in videli boste, da bo končno vendar prišlo do ljubezni ali vsaj do miru.

Dragi čitatelji in čitateljice »Družinskega tednika«, poskusite se ravnati po mojem nasvetu vsaj en mesec in ako bo imelo uspeh, se držite tega in srečen bo vsaj nekoliko tudi Vaš zakon. Vas iskreno pozdravlja

zvesta čitateljica tega lista
Lija N.

Najbolje izpolniš obljube, če jih ne daš.

**„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati“!
kdor jih pokusi, trdi vsaki.**

6. nadaljevanje

»Se malo, pa bomo tam, gospodična,« je rekel Jean. »Kakih deset minut še.«

»Trudna sem in pozno je že,« je odgovorila. »Rajši bi se tu v bližini kje odpočila, preden se odpravim domov.«

»Po kateri poti želite?« je vprašal s tisto brezhibno vljudnostjo, ki je postavljala médnju nepremostljiv prepad.

»Kjerkoli, samo da ni ljudi... samo da bom sama...«

»Prav. Potem bi vam priporočil na levo.«

Brez volje, skoraj topo se je obrnila tja, kamor je pokazal z roko.

Cez kakšnih dve sto metrov je zagledala pobočje, ki se ji je zdelo kakor nalašč za nemoten odpočitek. Ustavila je konja in spustila uzdo.

Šofer je prihitel in ji pomagal pri razjahanju. Nato ji je izbral najugodnejši prostor in razgrnil konjsko plahto po tleh. Ves ta čas nista izpregovorila besede ne pogledala drug drugemu v oči.

Ko je Suzana sedla na tla, je Jean prijel konja za uzdo, ju peljal kakih dvajset metrov proč in se tam ustavil.

Se nikdar doslej ni tako ostro zarisal meje med seboj in njo. Po navadi je vselej, kadar se je odpočivala, ostal v njeni bližini in sta se pogovarjala o vsakdanjih rečeh, brez domačnosti sicer, a tudi brez prisiljenosti.

Videla ga je od daleč, kako je ljubeče gladil konja in si dajal opravka pri uzdi; potlej si je pa prižgal cigareto. Stal je nepremično in strmel pred se. Suzana je ugenila, da se je spet zaveroval v svoje domotožne sanje, ki so ga skoraj vselej obšle, kadar je bil sam.

Deklica se je iznenada začutila še bolj osamelo. Ta občutek ji je bil tako bolesten, da se ji je solza utrlila iz oči in ji kanila na koleno. Za prazen nič, iz same objestnosti je bila užalila edino bitje na svetu, ki ji ni bilo vdano samo iz gole sebičnosti.

Jean ji ni bil samo šofer in vester uslužbenec, ki se je nanj lahko zanesla; odprle so se ji oči in videla je, da ji je več kakor samo uslužbenec, spoznala je, da ji je nesebičen prijatelj.

Nobeden izmed tistih, ki jih je počastila s svojim prijateljstvom, ni tako pazil nanjo in skrbel, da se ji nič ne zgodi, kakor ta tih in brezimni prijatelj, tisti, ki je moral prenašati vso njeno muhavost in požirati njeno osornost.

Ob tej misli se je zalesketala nova solza na Suzaninem obrazu in za njo so se vllile druge in deklica je zaihtela na glas.

Kako dolgo sta ostala tako?

V Jeanu se je upri ves njegov moški ponos zoper neupravičene očitke njegove gospodarice; toda hkratu ga je postalo tudi strah, da je njun prepričanje predaleč, in zdaj, ko je hladneje mislil, si je očitaj, zakaj se ni bolj premagal. Pomislil je, da bo moral zapustiti Suzano in dati slovo tem vsakdanjim izletom na konju, ki so mu bili tolikanj dragi; pri tej misli se mu je skrčilo srce.

In potlej je začel na tihem naštevati vse mogoče udobnosti, ki jih ima kot šofer. Njegova služba je dobra, celo prav dobra, kraljevsko plačana in prav nič utrudljiva. Po kosilu je prost in vsi večerji so njegovi. A plača? Kar se nje tiče, pač lahko reče, da nikoli več ne bo dobil tako lahke službe za tak denar. Razen tega je njegova edina gospodarica Suzana; tako mu ni treba prenašati sitnosti in zlobe več gospodarjev.

Res da je Suzana nekoliko ohola in oblastna, toda po večini je vendarle dobra z njim... kadar pa ni, si je zdaj moral priznati, je navadno on tisti, ki je prvi dal vzrok za razprtijo... Res da se na koncu vendarle sporazumeta — a vendar...

Do tod je prišel v svojem razglabljanju, ko je Suzanina kobila iztegnila vrat v stran, kjer je zagledala dehteče sveže zelišče. Toda njen tovariš ga ji menda ni privoščil in je trznil na svojo stran ter potegnul Jeana za seboj. Mladi Rus se je zavrtel na peti in nehote pogledal proti svoji gospodarici.

Da ne bi videl, kako joka, mu je bila Suzana obrnila hrbet; toda po krčevitem dviganju in padanju ra-

V naročju sreče

roman

PO-FRANCOSCINI • PRIREDIL • L. A.

men, ki jih je stresalo ihtenje, je zaslutil, kaj se dogaja.

Jean je nabral čelo in se obrnil proč. Dvakrat je tako storil, toda zoper svojo voljo je moral spet in spet pogledati tja, kjer je ihtela neboljena ženska.

Dobro je vedel, kaj je vzrok njenih solz. Čutil je, da ji je preprič med njima šel tako do srca.

Mladi mož se je zaman boril z mehko, ki je vstajala v njem. Kako naj ostane trd vpricho ženskih solz? Kako naj mirno gleda njeno gorje, ko mu je pa tudi sam vsaj nekoliko vzrok!

Privezal je oba konja k drevesu in počasi krenil proti deklici. Korak pred njo je nemo obstal. V očeh mu je še ostal sled sovražnosti, toda čedalje bolj se je umikal sočutju.

Suzana ga je začutila v svoji bližini in je morala zbrati vso svojo voljo, da je zadržala solze. Ni se upala obrniti se k njemu, ker je čutila, da jo gleda.

Njegov ponos je stalo mnogo samopremaganja, da se je sklonil k njej. Vse v njem se je upiralo ob misli, da mora prvi izpregovoriti. Toda njegova volja je zmagala.

»Gospodična Suzana,« je rekel z glasom, hripavim od zdržane razburjenosti, »prosim vas, oprostite mi mojo pravkaršnjo silovitost. Nasproti ženski mora dobro vzgojen človek zmerom ostati miren, tudi če se mu krivica zgodi.«

Ta opravičba, združena z očitkom, je bilo vse, kar mu je tisti trenutek prišlo na pamet.

In vendar mu je bilo hudo. Toda Suzana je bila preveč srečna, da bi dajala njegove besede na tehtnico. Jean je prišel k njej in ji je prihranil ponizanje prvega koraka.

Brez pomišljanja je odgovorila, pripravljena priznati svoj greh, dobro vedoča, da ji bo odpuščeno:

»Nisem hotela biti tako grda z vami. Žal mi je vsega, kar sem vam rekla in česar nisem mislila.«

»Ne opravičujte se!« je žalostno odgovoril šofer. »V svoji jezi ste samo dali duška tistemu, kar ste si na tihem mislili.«

»O, nikar tako ne govorite!« je toplo vzklila. »Verjemite, komaj so mi besede prišle iz ust, sem se jih že skesala. In takrat mi je bilo mahoma vse eno, v kakšni obleki pridete, samo da se nič med nama ne izpremeni.«

Šele pri teh besedah se je šoferjev obraz nekoliko omilil. Z nedopovedljivim izrazom ji je pogledal v oči in odgovoril:

»In vendar bi bilo mnogo boljše, da odidem od vas.«

»Nikar tako ne govorite: hudo bi mi bilo.«

»Bolje bi bilo za naju oba.«

»Zakaj?«

»Bojim se, da bova drugače prevečkrat trčila drug ob drugega.«

»Nič več ne bova trčila drug ob drugega: jaz bom gledala, da se

Pasja drama v dveh dejanjih

»Prosim, ostrižite kodra na pol!«

171c (Korallec, Berlin)

ne bom zadela ob vašo občutljivost, vi Jean mi pa ohranite svojo požrtvovalnost; verjemite mi, potrebujem jo bolj, kakor si morete misliti.«

Glas se ji je tresel pri teh besedah in po licu ji je spolzela poslednja solza.

»Na mojo požrtvovalnost se lahko zmerom zanesete,« je tiho odgovoril. Tudi njemu je drgetal glas.

»Vem; ravno zato ker sem se vas že navadila, me že ob sami misli, da vas ne bi več videla, navdaja obup. Pozabite, kar sem vam slabega rekla, in obljubite mi, da ne boste več kuhali zamere.«

S temi besedami je vstala in mu velikodušno ponudila roko. Jean jo je prijel in jo podržal v svoji mogočni dlani.

Toliko odkritosti in nepokvarjenosti je bilo v teh velikih očeh, ki so zdaj počivale na njem, da ni mogel niti trenutek več dvomiti: njene besede, kretnje in žalost so bile pravi izraz iskrenega kesanja. V teh očeh ni bilo nikake ženske koketnosti; če bi imela starca pred seboj ali pa sebi enakega ali nadrejenega, ne bi bilo to njeno obžalovanje nič drugačno in nič manj iskreno.

Mlada milijonarka je znala pogumno priznati svoje napake in Rus si je tisti trenutek na tihem dejal, da Kreugerjeva hči, če le hoče, res zna nastopiti kakor prava dama.

Sklonil se je k drobnji ročici, ki

Nujna naročila se takoj izvršujejo!

»Ideal«
Kongresni trg 3

kemično čiščenje, barvanje in svetlokanje

jo je še zmerom držal v roki, in jo spoštljivo poljubil. Tako se je končal njun prvi veliki preprič. Nikoli več ga nista omenila in vendar jima je ta pripetljaj še dolgo ostal v spominu. Od tistega dne je bila Suzana pristrénejša z Jeanom; kar videlo se je, kako pazi, da ne zadene njegove občutljivosti. Jean je ostal prav tako postrežljiv in vnet v svoji službi do mlade milijonarke, drugače se je pa zaprl v hladno nepristopnost, ki ga je še bolj delila od nje in postavljala med njima nepremostljiv prepad.

XIII

V Tivoliju je bilo tisto dopoldne vse polno mladih ljudi. Pomlad je pela v drevesih in solnce je blagodejno grel; vsa narava se je zdela kakor prerajena, sveža in mladostna.

Jean je razjahal in pomagal Suzani iz sedla.

Pri prič se je okoli Kreugerjeve hčere zgrnila skupina mladih gospodov in deklet, da jo pozdravijo. Gospodje so se nato odstranili, gospodične so pa ostale.

»Kako lep je tvoj spremljevalec, Suzana! Zanj bi bila pripravljena storiti vse neumnosti tega sveta!«

Ta vzklil neke šestnajstletne frajlice — vzlic svoji mladosti je bila kar preveč našminkana — je spravil vse okoli nje v smeh.

»Jaz pa dam Pepini prav!« je pritrdila Molly Burke, mlada Američanka malce prenapetih manir, kakor so vsa ameriška dekleta. »Ta simpatični dečko je very exciting* in če bi hoteli dati ga mi, Suzana, bi vam jaz dala lepo darilo.«

Mlada milijonarka se je obrnila k Molly in vprašala nekam na kratko:

»Dati vam koga?«

* Zelo mikaven.

Izvrsten je Dr. OETKER - ja glas, prodrl je v najmanjšo gorsko vas!

»Jeana, vašega šoferja... zelo mi je všeč!«

»Že mogoče, samo ne vidim poviča, zakaj naj bi se od njega ločila!«

»O, pa če bi s tem ustregli meni?«

»Zelo sem zadovoljna z njim, Molly; zato mi je res žal...«

»Ali je tudi on zadovoljen z vami tako?«

V Američankinem glasu je zvenel rahel dvom.

»Moj oče mu daje kraljevsko plačo.«

»Jaz mu obljubim dvakrat toliko.«

»Zelo bi vam bila hvaležna, če bi te ponudbe ohranili zase. Pri nas nimamo navade, da bi drug drugemu kradli služinčad.«

»V Ameriki je pa dovoljeno...«

»Pri nas bi to pričalo o slabi vzgoji.«

»All right! Zato vam ne bom šoferja ukradla, ga bom vzela za moža!«

»Kako ste rekli?«

Vse so se zgrnile okoli njiju. Razgovor je začel postajati nekam vroč in nobena ni marala zamuditi lepe priložnosti, če bi si mladi milijonarki skočili v lase.

Suzana je nekam z visokega premerila Molly z mrzlimi in hkratu porogljivimi očmi, nato se je pa ozrla po mladem Rusu. Jean je kakih petnajst korakov od nje držal konja za uzdo, ne meneč se za to, kaj počne mladina okoli njega.

»Goddam, kako je simpatičen!« je vzklila Američanka. »Nobene neumnosti bi se ne ustrašila napraviti zaradi njega.«

Suzana je vrgla svojo malo glavno pokonec.

»Navaden šofer je,« je bolj siknila kakor izgovorila.

»Vsi ljudje so danes bolj ali manj šoferji.«

»Da, vsakdo ima svoj avto... samo da Jean tuj avto šofira.«

»Čudno!« je vzklila Molly.

»Obratni tuj denar je zelo spretno... very business*... tuj avto obračati pa nečastno — saj pravite tako, Suzana?«

»Vi tega ne razumete,« se je posili nasmehnila Kreugerjeva hči. »Jean dela pri drugih ljudeh — razumete?«

»Razmem. Toda če človek hoče dobiti denar, ga mora vzeti pri drugih, ne?« je vztrajala Američanka pri svojem.

»A ne tako, ne z delom.«

»Torej ga je treba vzeti brez dela?«

»Danes ste neznosni, Molly! Kaj res nečete razumeti?«

* Zelo kupčijsko.

Slabo razumel

»Ali mi verjameš, mama, da naš gospod učitelj še tega ne ve, kaj je konj?«

»Beži no! Kdo ti je pa to povedal?«

»Če mi je pa rekel, naj mu ga popišem!«

»Kakor vidite, se zelo trudim,« je nedolžno odgovorila Američanka in se zlobno nasmehnila z očmi.

»Šofer je človek iz preprostega ljudstva. Ali vam je zdaj razumljivo?«

Molly se je zvonko zasmejala.

»Kako zabavna je danes Suzana! Jean je iz preprostega ljudstva! Very true! Zelo resnično! A mi, od kod smo pa mi? Ali ste vi padli z lune, Suzana?«

Kreugerjeva hči je zardela ko kuhan rak. Videla je, da se Molly že od vsega začetka dela norca iz nje, toda vpricho vse ženske družbe ni smela odnehati.

»Pri nas imamo razne sloje prebivalstva,« je odgovorila. »Šofer spada med delavce... med preprosto ljudstvo, kakor sem rekla.«

»Dokler ne bo nekega dne tudi on postal milijonar kakor vaš oče ali moj in začel delati finančno politiko.«

»Ne verjamem, da bi Jean postal milijonar,« je pripomnila Suzana porogljivo.

»Zakaj ne? Moj oče je prodajal časnike, kopal je premog v rudniku, kralj govedo v klavninah in ne vem, kaj je še počel. Danes je pa kralj sladkorja in njegov podpis je vreden milijone dolarjev... pa vaš, Suzana? Slišala sem, da je bil izučen mesar, preden je začel prodajati suho meso na debelo... Ali je to pri vas več kakor šofer?«

Suzana ni odgovorila. Obraz ji je zalila škrlatna rdečica in v njenih temnih očeh se je ukresal blisk.

»Oho! Glej! Glej!« je vzklila Molly. »Rdeči ste postali zaradi mesarja! Jaz sem pa na svojega papana bolj ponosna, ker je znal zaslužiti milijone, kakor bi bila na očeta, ki bi prišel že bogat na svet.«

»Potem vam pa svetujem, da se poročite s človekom, ki nič nima!«

»All right! Meni je do moža, ki je po mojem okusu, čeprav bi moral sam služiti svoj in moj kruh s prodajanjem zemelj pred šolo.«

»Kaj hočemo: vsaka ima svoj okus!«

»Seveda! Zato vam tudi nisem svetovala, da se vi oženite z Jeanom, temveč jaz ga hočem za moža!«

Deklice so udarile v razposajen smeh.

»In kaj boste z njim?«

»Ponosna bom nanj, in še kako! Njemu se ni treba šele učiti, kako postane človek eleganten, on to že ve — le pogledjte ga! In kadar bom šla kam s takim možem, mi ga bodo vse zavidale.«

»Menda imaš res prav, Molly,« je takrat vzklila neka deklica. »Vidiš, kako ti ga že hočejo vzeti, tvojeje lepega Jeana!«

Pokazala je na tri gospodične, ki so se bile pridružile mladem Rusu in z njim kramljale.

»Že vidim... pulijo se za njegovo naklonjenost!«

»Le poglej ono rdečelaso, kako boža konja po glavi!«

»Very exciting! Reči moram, da šanse lepega dečka rasejo; zadnjih pet minut se je njegova vrednost najmanj podvojila.«

Pogledala je po Suzani. Deklici se je zmračil obraz; utihnila je.

»Ali res mislite, Suzana, da Jean potrebuje bogastvo, da bo všeč ženskam?«

»Saj ste smešni, Molly! Ker so tri nedorasla dekleta začela skakati okoli vašega dozdevnega lepota, ste malone prišli ob glavo.«

»Goddam, slabo vidite, ljubal! Ta lepotec se obnaša prav vljudno, ne povzdiguje glasu in ne mahta z rokami. Le pogledjte ga!«

Suzano je minilo potrpljenje.

»Mislim, da imamo dosti drugih zanimivejših reči kakor pa gledati, kaj počno naši uslužbenci.«

Molly Burke jo je začudeno pogledala.

»Čudno... Pri vas ne vidite ničesar drugega kakor denar. Pri nas v Ameriki je pa človek vreden človeka. Yes. Kdor je danes siromak, more biti jutri bogatin... ali pa zamenjavno — saj rečete tako?«

»Obratno.«

»Yes.«

»In vaša služinčad — kako pa pri vas ravnate z njo?« je suho vprašala Suzana.

»Po njeni sposobnosti, ne po žepu. Tako je nikdar ne preziram kakor vi. O, Jeana hočem zase! Tu pri vas mu je dosti prehudo... Smili se mi.«

Naše zdravje

Kako lahko ostanemo mladi?

(CI) Ako razmišljamo o tem, kako bi ostali mladi, ne gre za to, da bi ohranili mlado naše tkivo, zakaj to pač ni v naši moči: leta minevajo in z njimi mladost. Ne gre za to, kako naj ohranimo organe takšne, da bodo ostali kar moči sveži in odporni, čim čvrstejši in prožnejši. In tedaj nastane ono veliko vprašanje: kaj naj opustimo, da ne bomo škodovali svojim organom in da se ne bomo prezgodaj postarali? To je ono usodno poglavje o prezgodnjem izčrpanju našega telesa, o zgaranju in izživljenju.

Morda bi kdo utegnil misliti, da je zato še najbolje, če si človek prizanaša. Če obleke dosti ne oblačimo, če pazimo nanjo, se ne izrabimo in ne raztrga, to je, ostane čvrsta in lepa. Že res. Toda pri človeškem telesu je stvar druga, tu gre za žive stvari; in če tu preveč prizanašamo in ne rabimo, izgubi živ organizem vajo in prožnost. Organe moramo rabiti, redno rabiti — toda s pametjo, zmerno in brez pretiravanja.

Pretiranost tiči pa v prevelikem delu; zato ne smemo predolgo in neprestano garati. Zelo priporočljivo je, če dvakrat ali trikrat na dan malo izprežemo, vsaj po pet ali deset, morda tudi petnajst minut. Vsak teden moramo pa gledati, da imamo cel dan mir in počitek in če le gre, dvakrat na leto, poleti in pozimi, vsaj po dva tedna dopusta.

Pred vsem pa ne smemo nikdar varčevati s spanjem; zakaj spanje je najboljši odpočitek za telo, posebno če spimo v sobi, kjer je dober zrak. Da ne smemo jesti stvari, ki našemu organizmu ne prija, da se moramo do sitega najesti, a po drugi strani ne pretiravati, da nam ne obolita želodec in črevesje, pač ni treba še posebej razlagati.

Posebno škodljivo je zdravju nezmerno uživanje alkohola in nikotina. Nikakor pa ne trdimo, da bi ta dva strupa človeškemu organizmu škodovala, če ju uživamo s pametjo in po resnični potrebi.

Vzgoja otrok

Deset zapovedi za nego dojenčka

1. Mati naj hrani svojega otroka z lastnim mlekom, sicer ga ogoljufa za najvažnejše redilne snovi.
2. Otroku potrebuje prav tako mnogo zraka, svetlobe in solca (ne pred 3. mesecem) kakor sleherni bitje in rastlina.
3. Otroku naj bo povit v čiste plenice in vse okoli njega naj bo umito in očiščeno. Vode je povsod dovolj.
4. Ne budi otroka, kadar se mu ljubi spati; kadar je buden, ga ne razvajaj z uspanjem.
5. Otroku pusti vsaj malo lastne volje. Kadar hoče laziti, mu privoščiti veselje. Pred desetim mesecem ga pa ne pustaj prebogosto.
6. Ne muči otroka! Ne silni ga, da bi hodil, če še ne zmora, čeprav začne prej govoriti kakor prijateljčina punčka; to še ne kaže, da bo pametnejši. Kdor otroku silo dela, mu samo škoduje.
7. Zgodaj ga prični hraniti s sočivjem, maslom in sadjem. Jajca mu daj le redkokdaj, mesa pa nikakor ne pred 3. letom.
8. Ne puščaj predmetov, s katerimi bi se otrok utegnil raniti, nikjer, kjer jih lahko doseže. Otroci po vsem svetu vtikajo vse, kar jim pride pod roke, v usta.
9. Ne puščaj bolnih ljudi v bližino tvojega otroka. Prepovej vsakomur, da ga poljublja, a sama to tudi opusti.
10. Kadar ti otrok zbolí, je škoda vsake minute, ki jo porabiš z zdravljenjem po nasvetih starih tet in »izkušenihi« mater. Pošlji rajši po zdravnika, ali pa odnesi otroka k njemu, če nima vročine.

Važnost vsakdanje izpraznitve črevesja

Čedalje bolj se zdravniki trudijo, da bi dognali vzroke zaprtja in našli uspešen način zdravljenja. Zaprtje in zapeka sta povzročitelji slabega počutja in zle volje. Ker je zaprtje vsakdanji po-

jav, se ljudje že več ne menijo zanj; zanimivo je pa, da vpraša zdravnik bolnika najprej, kako in kaj je z izpraznitvijo.

Ni dolgo tega, kar je objavil dr. Allen G. Brailey, profesor na harvardski zdravniški visoki šoli uspehe svojih opazovanj in načine zdravljenja zaprtja.

Dr. Brailey je ugotovil, da so ljudje, ki žive urejeno in redno, le redkokdaj zaprti. Zdravnik priporoča onim, ki trpe za zaprtjem, naj si zapomnijo tale pravila:

1. Hodij spat in vstajaj zmerom ob istem času.
2. Jej izdatno trikrat na dan; med zajtrkom in obedom in obedom in večerjo ne jej, zlasti slaščice ne. (Jedilnega lista dr. Brailey ne podaja; le to pravi, da nživanje trde in strjene hrane ni priporočljivo.)
3. Spij na dan najmanj 8 kozarcev tekočine. (To je razumljivo. Kajti telo, ki mu ne dovaja dovolj tekočine, jo krade črevesju. Suho črevesje pa ne deluje normalno.)
4. Pol ure na dan telovadi ali se pa v naravi tako energično gibaj, da ti bo vroče.
5. Sleherni jutro po zajtrku pojdi na stranišče, če ti je sila ali ne. Tam sedi petnajst minut (brez napanjanja), če prej zadovoljivo ne opraviš svoje potrebe. Navadi se hoditi samo vsako jutro.
- Vsem, ki so zaprti, priporočamo da upoštevajo navodila doktorja Braileya in preizkusijo učinek. Opozoriti pa moramo na to, da je zapeki kriv časih nepravilno organski ustroj telesa; tam pa pomaga le zdravnik.

Pazite na suhe noge!

Kadar je deževno vreme ali pozimi južno, moramo paziti na to, da obujemo močne čevlje; zlasti otrok ne puščajmo s slabo obutvijo v brozgo in na dež.

Skozi slabo usnje in raztrgane podplate prodira mokrola v notranjost čevlja, zmooči nogavice in noge. Mokre noge so pogosto vzrok raznim boleznim kakor na primer kašlju, nahodu, vnetju bezgavk, vnetju v spodnjem delu života (pri ženskah), gripi in sličnim bolezenskim pojavom. Revmatizem se zaradi mokrih nog samo še poslabša. Mnogokrat so mokre noge vzrok glavobolu, ki mu časih ne vemo povoda. Obtok krvi je seveda zaradi mokrih nog neprimeren in nenormalen, zato postanejo mokre noge tudi ledeno mrzle.

Vsi tisti, ki prihajajo na delo, v tovarne ali urade s premočenim obualom, naj si v deževnih letnih časih nosijo s seboj suhe, čeprav raztrgane čevlje, in sveže nogavice, da se med delom preobujejo. Seveda si morajo mokre in hladne noge prej do suhega odrgniti, preden se preobujejo.

Kdor ima leto in dan — torej kronično — mrzle noge, naj si jih sleherni večer namaka zdaj v vroči, zdaj v hladni vodi. Taka menjava temperature pospeši obtok krvi in ni prav nič nevarnosti, da bi se človek pri tem prehladil.

Drobiž

Zdravnik je prvi človek, ki ga srečamo v življenju in navadno tudi poslednji. Tolikšna uslužnost je vredna najvišje pohvale — in to je pogosto tudi vse, kar zdravnik od nas dobi. (Lampton)

Esteban Candilla, 84 letni kmet iz Fermoselle na Španskem je v enem tednu postal po vrsti ded, oče in praded. (L. Ripley)

Ozdravel moški ima kakšnih 17 bilijonov 500 milijard rdečih krvnih teles (eritrocitov). Površina vseh rdečih eritrocitov meri 2.250 kvadratnih metrov. Pri pravilno razvitem človeku se presnovi kri v 37 dneh.

Na lipski ženski kliniki obsevajo starejše ženske s posebno rdečo lučjo, ki krepi spolne žleze. Pravijo, da je to najuspešnejši način pomlajevanja.

ZAKAJ SE NOGAVICE TAKO HITRO RAZTRGAJO?

Zato, ker jih prav ne perete. Ne čakajte, da bi znoj razjedel nogavico, perite jo pogosto, in sicer v raztopini Schichtovega Radiona natančno po navodilu na drugi strani zavitka.

GROF MONTE-CRISTO

Roman

Napleal Aleksander Dumas

81. nadaljevanje

Ko bo imel mejo za seboj, si je dejal Andrea, bo pa vse skup igrāja: prodal bo demante in bo dobil zanje najmanj 50.000 frankov. Pri vseh teh načrtih se je zanašal na to, da bo Danglars vse storil, samo da zatre glasove o tej aferi.

Da bi se prej zbudil, Andrea ni zaprl oknic, le vrata je zaklenil in jih še zapehnil povrh. Na nočno omarico je pa položil svoj ostro bruseni nož.

Ko se je zdramil po okrepljenem spancu, je bila njegova prva misel, da je predolgo spal. Skočil je iz postelje, planil k oknu in zagledal — orožnika na dvorišču.

Orožnik je še za nedolžnega človeka pomembna osebnost, koliko bolj mora biti šele za človeka s slabo vestjo!

»Kaj počne ta orožnik?« se vpraša Andrea. A takoj si odgovori sam pri sebi: »Orožnik v gostilni ni nič nevsakdanjega. Počakal bom, da odide, potem se bom pa hitro izgubil.«

Cez nekaj časa se Andrea spel približa oknu. Oni orožnik ne samo še ni izginil, temveč zagleda mladi mož še drugo uniformo, spodaj na stopnicah — tretji orožnik, le-ta na konju in s karabinko v roki, je pa stal na straži pred dvoriščnimi vrati.

»Mene lovek!« je prva misel, ki prešine Andreja.

Vsa kri mu izgine z obraza in plaho se ozre naokoli. Njegova soba je imela samo en izhod: na hodnik na dvorišče. Toda tam bi ga takoj zapazili.

»Izgubljen sem!« je njegova druga misel.

Za človeka v Andrejevem položaju bi aretacija pomenila poroto, obsodbo in smrt; od nikoder na svetu se ne bi mogel nadejati usmiljenja.

Andrea si krčevito stisne glavo v dlani. Od groze in strahu bi bil tisti trenutek malone zblaznel. Toda kmalu se mu zabliska rešilna misel in sledi usmev mu izpreletil obraz. Ozre se naokoli: to kar je potreboval, zagleda na mizi, namreč pero, črnilo in papir. Hlastno pomoči pero v črnilo in napiše tele vrstice:

Denarja nimam, da bi plačal, pa vendar nisem slepar. Zato pustim v zaslavo svojo demantno iglo, vredno najmanj desetkrat toliko, kakor zneso moj račun. Iz sramu sem se že na vse zgodaj odpravil dalje.

Nato potegne dragoceno iglo iz ovrtnice in jo položi na papir. Potlej odrine zapah, odpre vrata za ozko špranjo, kakor da bi jih bil pri odhodu pozabil zapreti, in se splazi v kamin. Se poprej pa zabriše z nogami svoje sledove v pepelu. Nato jame plezati v sajasti dimnik.

Prav takrat pride po stopnicah orožnik, tisti, ki ga je Andrea prvega zagledal; pred njim je stopal policijski komisar, spodaj ob znožju stopnic je pa čakal drugi orožnik.

»Čemu se je imel Andrea zahvaliti za toli zgoden obisk?«

Ze na vse zgodaj so na vse strani delovali brzoglavni aparati in opozarjali policijo, naj dobro pazi na Caderoussevega morilca. Capiègne je pa veliko mesto z vojaško garnizijo in obilico vseh mogočih uradov, orožnikov in policijskih komisarjev; poizvedovanja so se torej začela koj po prihodu brzoglavnega naročila, in ker je gostilna »Pri zvoncu« prva v mestu, so kajp. da začeli z njo.

Straža, ki je stala nasproti gostilne, se je spomnila, da je videla kmalu po štirih nekega mladega človeka na belcu, za njim je pa sedel neki deček; potem je razjahal, poslal dečka s konjem vred proč in potrkal pri »Zvoncu«.

Na podlagi te izpovedbe so odšli ponelj-ki komisar, orožnik in brigadir proti Andrejevi sobi.

»Oho!« vzklikne brigadir, star lisjak. »Odrpta vrata so navadno slabo znamenje. Ljubše bi mi bilo, da so trikrat zapahnjena. Tiček je odletel!«

Za god in praznik mati dobro ve, otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!

Papir na mizi in dragocena igla sta domnevo o begu še potrdila.

Brigadir si ogleda sobo z vseh strani, pobrska pod posteljo, odgrne zavese, odpre omaro in na posled obstane pred kaminom. Tod je edino mogel pobegniti, čeprav tudi tu ni bilo videti najmanjšega sledu o begu.

Brigadir zapove, naj mu prinese dračja in slame. Nato zakuri ogenj. Ni dolgo trajalo, ko se je začel valiti gost dim z ognjišča v dimnik; toda orožnikov manever je ostal brez uspeha. Andrea je bil namreč pripravljen na to in je bil že prej splezal na streho in se stisnil k dimniku. Mistil je že, da je rešen, zakaj zaslusal je, kako je brigadir srdito zaklel: »Ušel nam je!« Toda ko je prisluhnil, ni slišal nikakih korakov. Orožniki ne samo niso odšli, temveč so še natančneje oprezali na vse strani.

Andrea se ozre naokoli: na desni zagleda rotovž, mogočno poslopje iz šestnajstega stoletja. Iz njegovih oken je imel človek razgled na vso streho, kjer se je Andrea skrival.

Pustolovec se zgrozi; zdaj zdaj bo zagledal brigadirja kje pri oknu. Če ga zaloti, je izgubljen; na strehah jim pač ne bo mogel uiti, buričem. Zato se sklone spuščiti po drugem dimniku v kamin. Z očmi zleti čez streho in res uzre dimnik, iz katerega ni vstajal dim. Oprezno se splazi tja in izgine v dimnik.

Prav takrat se odpre na rotovžu neko okno in v njem se prikaže glava orožniškega brigadirja. Trenutek obstoji nepremično, potem pa izgine.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovrtnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH LJUBLJANA

Mirno in hladno kakor zakon, čigar zastopnik je bil, se brigadir vrne čez cesto v gostilno.

»Kaj je?« ga vprašata orožnika. »Vse kaže,« odgovori brigadir, »da je tiček res že na vse zgodaj pobral sila in kopita. Toda ušel nam ne bo; vse ceste, ki drže iz države, bomo zastražili — sem radoveden, ali ga bomo dobili ali ne.«

Vrli mož je bil komaj dogovoril, ko pretrese hišo krik groze, koj nato pa zadoni hišni zvonec.

»Oho! Kaj je pa to?« vzklikne osuplo brigadir.

»Neki gost kliče,« pojasni krčmar. »V kateri sobi zvonijo?«

»Na številki 3.«

»Brž, natakaj, stopite tja in vprašajte, kaj je!«

Vpilje in zvonjenje postane takrat še hujše. Natakaj hoče steči v prvo nadstropje.

»Stojte!« mu reče tedaj brigadir. »Slutnjo imam, da človeku, ki tako zvonijo, ni toliko do natakarja kakor do koga drugega. Poslali mu bomo rajši orožnika. Kdo spi na številki 3?«

»Neki mlad gospod; pripeljal se je snoči s svojo sestro in naročil sobo z dvema posteljama.«

Zvonec se oglasi v tretje, še presunljiveje.

»Za menoj, gospod komisar!« zavpije brigadir.

In že planeta oba po stopnicah navzgor.

Andrea se je spretno spuščal po dimniku nizdol. Bil je že skoraj na dnu, tedaj mu je pa spodrsnilo, da je dosti glasneje in hitreje treščil na kamin, kakor mu je bilo ljubo. Če bi bila soba prazna, ne bi bilo nič huduga; na nesrečo pa ni bila.

Na edini postelji v sobi sta spali dve deklici. Nepričakovani trušč ju je zdramil. Nehote sta pogledali tja, od koder je prišel hrup, in za-

gledali nekega neznanca pred kaminom.

Eni teh dveh žensk, plavolaski, se je utrgal oni strašni krik, ki je spravil vso hišo na noge, druga je planila k zvoncu in z vso silo potegnila za vrveco.

Kakor vidimo, je Andrea imel smolo.

»Usmiljenje!« vzklikne ves bled in zmeden, ne da bi bil pogledal, s kom prav za prav govori. »Ne kričita, rešita me, saj vama ne bom nič storil!«

»Andrea! Morilec!« vzklikne ena izmed deklic.

»Evgenija! Gospodična Danglarsova!« zajecelja Cavalcanti. Njegova groza se je umeknila presenečenju.

»Na pomoč, na pomoč!« zavpije tedaj gospodična d'Armilly, in sama se huje potegne za zvonec.

»Rešita me, zasledujejo me!« zaprosi Andrea, vijoč roke. »Imejta usmiljenje z menoj!«

»Prepozno je, že prihajajo,« reče hladno Evgenija.

»Pa me vsaj kam skrijta! Recita, da sta se po nepotrebnem ustrašili in da nič ni bilo; tako bosta odvrnili sum in mi rešili življenje.«

»Naj bo,« meni Evgenija. »Vrnite se nazaj v kamin, od koder ste prišli, nesrečnež; pa brž!«

»Ga je imam!« vzklikne takrat glas vrh stopnic. »Vidim ga!«

Brigadir je bil pogledal skozi ključavnico luknjo in zagledal Andreja, kako moleduje pred dvema ženskama na tleh. Prihodnji mah so se vrata raztreščila; udarec s kopitom puške je razklal ključavnico.

Andrea plane k drugim vratom, držečim na dvorišče; toda ko jih odpre, zagleda dva orožnika s karabinkama v rokah.

Ves bled in prepaden obstane; čemu neki mu bo nož, ki ga je krčevito stiskal v rokah?

»Tak zbežite vendar!« krikne gospodična d'Armilly; kakor jo je mineval strah, jo je prevzemalo usmiljenje. »Česa še čakate?«

»Ali se pa ubijte!« reče svečano Evgenija.

Andrea vztrepetal, nato pa pogleda deklico z osuplostjo, ki je dokazovala, da je njegovi pokvarjenosti ta misel docela tuja in nerazumljiva.

Brigadir pristopi s sabljo v roki k njemu.

»Naprej!« vzklikne Cavalcanti. »Vteknite sabljo lepo nazaj v nožnico, vrli mož! Kaj bi toliko onegavili, ko se vam pa sam od sebe vdam.«

S temi besedami iztegne roke in si jih da zvezati.

Deklici sta s strahom in gnusom opazovali preobrazbo, ki se je odigravala pred njunimi očmi: kavalir se je prelevil v kaznjena.

Andrea se obrne k njima in vpraša z nesramnim nasmeškom:

»Ali imate, gospodična Evgenija, kakšno naročilo za svojega očeta, gospoda Danglarsa? Kaže namreč, da se bom vrnil v Pariz.«

Evgenija si zakrije obraz z rokami.

»O, zakaj bi vas bilo sram?« se zasmee Andrea. »Saj se ne srdim, da ste jo kar s poštnim vozom ubrali za menoj; ali nisem bil mar že toliko kakor vaš mož?«

In grohotaje se svojemu dovtipu, odide Andrea sredi med orožnikoma in prepusti begunki porogu in zasmehu ljudi.

»O, zakaj ni svet puščava?« vzklikne Evgenija, ko je voz zdrdral, in se vrže svoji prijateljici na prsi.

Drugo jutro se ustavi na Flandrskim hotelom v Bruslju.

Prejšnji dan zvečer so Andreja spravili v pariški zapor.

II

Postave

Med tem ko je Danglars z znojnim čelom pregledoval neizmerne stolpce številkih svojih pasiv in že videl v duhu pred seboj denarni polom, si je hotela baronica drugod poiskati utehe: odpravila se je k Lucienu Debrayu. Toda ni ga našla doma.

Ko se je vrnila domov, je najprej potrkala na Evgenijina vrata.

A nihče ji ni odprl. Danglarka si je dejala, da je njena hči, strta in utrujena od pravlkaršnih dogodkov, pač legla spat.

>Gospodična Evgenija, < ji je pojasnila komornica na njeno vprašanje, >je šla z gospodično d'Armillijevu v svojo sobo; popili sta samo nekaj čaja, potlej sta me pa odslovili, češ da me nič več ne potrebuje.<

Baronica si ni mislila nič hudega in je legla. Toda zaspali ni mogla. Preveč so ji šli dogodki tega večera do živega.

>Evgenija je izgubljena, < si je dejala, >in mi drugi prav tako. Osmešili smo se do smrti. Še dobro, da je Evgenijo Bog obdaril s toli trdnim značajem — čeprav sem jo ravno zaradi tega značaja tolikokrat dajala.<

Potem se je pa spomnila Cavalcantija. Ta Andrea je bil lopov, tat, morilec — in vendar se je drugače obnašal kakor dobro vzgojen človek. Tudi denar je menda imel in ljudje z zvonečimi imeni so se štel med njegove zaščitnike.

Kam naj se človek obrne, da se bo spoznal v tem labirintu?

Tedaj ji je prišel na um gospod Villefort. Da, k njemu pojde. On ji bo že glede na spomine iz preteklosti pomagal in bo tako napravil, da bo vsa stvar počasi zatonila v pozabljenje, ali bo pa vsaj pustil Cavalcantija, da zbeži. Šele pri tej misli je mirno zaspala.

Drugo jutro je vstala ob devetih, se oblekla in skrivaj odšla k Villefortu.

Pri kraljevskem prokuratorju je bilo že mesec dni kakor v bolnici, kjer je izbruhnila kuga. Sobe so bile zaprte, oknice spuščene in le od časa do časa so se okna odprla, da je prišlo nekaj svežega zraka v hišo. Sosedje so se s strahom izpraševali: ali bomo danes spet videli novo krsto, kako jo nesejo iz hiše kraljevskega prokuratorja?

Gospo Danglarsovo je ob pogledu na zapuščeno hišo kar mrzostresel; s tresočimi se koleni se je približala k vratom in pozvonila. Šele pri tretjem zvonjenju je prišel vratar in odprl vrata, a le toliko, da je videl, kdo zvoni.

>Tak odprite vendar! < vzklikne baronica.

>Najprej moram vedeti, kdo ste, < odvrne vratar.

>Kdo sem? Menda me vendar poznate? <

>Pri nas ne poznamo nikogar več, gospa. <

>Kaj ste zblazneli? <

>Takšen ukaz imam, ne zamerite! Povejte, prosim, svoje ime, in po kaj prihajate. <

>To je pa že preveč! Pritožila se bom pri gospodu Villefortu in mu povedala, kako nesramno služničad ima. <

>Madame, to ni nesramnost, nego samo opreznost; nihče nima

vstopa v to hišo brez dovoljenja gospoda Avrignyja ali pa gospoda kraljevskega prokuratorja.<

>Nu, saj ravno s kraljevskim prokuratorjem moram govoriti. Náte moje posetnico, odnesite jo svojemu gospodu.<

Vratar zapahne vrata in pusti baronico na cesti. Nekaj minut nato se vrata vnovič odpro, to pot ravno toliko, da je imela Danglarka prost vstop v hišo. Za njo se vrata spet zapro in vratar jih dvakrat zaklene.

Kakor je imela bankirjeva žena dovolj opravka s svojo lastno nesrečo, je tak sprejem vendarle užalil njen ponos. Toda ko je zagledala boleštni nasmeh na Villefortovem obrazu, ji je pritožba zamrla na ustnicah.

>Ne zamerite, gospa; vratarja pač ne zadene krivda. <

>Torej vlada tudi v vaši hiši nesreča? <

>Da, madame. <

>Pa slutite, zakaj sem prišla k vam? <

>Hoteli bi se pogovoriti o tem, kar se vam je pripetilo — ne? <

>Da, gospod: strašna nesreča. <

>Vem. <

>Ali mislite, da bodo ljudje to afero pozabili? <

>Vse na svetu je obsojeno na pozabo. Vaša hči se bo jutri poročila, če ne danes; čez teden dni, če ne že jutri. Kar se pa ženina tiče, mislim, da vam po njem ni treba ravno preveč pretakati solze. <

Danglarka strmo pogleda Villeforta; njegova malone porogljiva minornost jo je osupila.

>Ali sem prišla k prijatelju? < vpraša z glasom, polnim boleštnega dostojanstva.

>Tega vam menda ni treba še posebej praviti, < odvrne Villefort in lice mu pokrije lahna rdečica. >Če je tako, moj ljubi Villefort, pa govorite z menoj kot prijatelj in ne kot uradnik; če sem nesrečna na smrt, ne zahtevajte, da se vam bom smejala. <

Villefort se prikloni.

>Zadnje tri mesece, madame, sem se navadil, kadar slišim govoriti o nesreči, da nehote mislim na svojo, in zoper mojo voljo postavlja moj duh sebične primerjave. Zato se mi je vaša nesreča prvi mah zdelala le malenkostna, zato se mi je v primeri z mojim žalostnim položajem vaš zdel zavladanja vredna — a ker vidim, da vas je to zbolelo, pustiva te reči. S čim vam smem postreči, gospa? <

>Hotela sem od vas izvedeti, ljubi prijatelj, kako je s sleparjem? <

>S sleparjem? < vzklikne Villefort. >Zdi se mi, madame, da hočete nekatero reči omiliti, druge pa pretirati: gospod Andrea Cavalcanti, to se pravi, gospod Benedetto — slepar? V zmoli ste, gospa; Benedetto je morilec! <

HUMOR

Pododovanje
>Tole je moja hčerka, < pokaže ponosno pevco N. fotografijo svoje Majde. >In tole je moj sinček. Osem let mu je šele, pa je že zelo brihten. Če ga vprašate: >Kaj boš postal, ko boš odrasel? < vam bo vselej odgovoril: >Vse kar hočete, oče, samo pevco ne! <

>Čisto kakor oče! < zamomlja pevec kapelnik.

Razlika
>Moja žena je vrgla vame kavno skodelico, < pojasni Dreta svojemu prijatelju, zakaj ima obvezano glavo. >Ali se tebi nikoli kaj takega ne zgodi? <

>Ne, pri nas pijemo samo čaj. < (>Dagens Nyheter, Stockholm)

Skromnost
Agent se oglasi v trgovini in ponudi vzorce. Trgovci si pa noče ničesar izbrati.

>Takšnih kupcev, kakor ste vi, bi hotel dvajset imeti! < reče zato agent. >Res? < se začudi trgovec. >Saj nisem ničesar kupil! <

>Ravno zato bi jih hotel dvajset imeti — zdaj jih imam dve sto! <

Nevarnost okužbe
Babica: >Nikar ne hodi približno zvočnika, Slav...! Boš nahod dobil! Ali nisi malo prej slišal, kako je napovedovalec kihnil? <

Zenin
>To je res lepo od vas, Mina, da boste se po poroki ostali pri nas v službi. In kdo je srečni zenin? <

>Vaš sin, gospa! < (>Dagens Nyheter)

Igralka
>Ali imam v vlogi, ki ste mi jo izbrali, kaj upanja, da bom občinstvu ugajala? <

Pisatelj: >Mislim da! Že v prvem dejanju uretete! <

Loža
Ravnatelj nekega operetnega gledališča je slišal, da je prišla na Dunaj gospa Leopoldina Konstantinova s svojim možem, znanim dramatikom Gezo Herczegom. Še tisti dan jima je poslal vstopnico za najlepšo ložo v svojem gledališču.

>Niti v sanjah ne grem gledat te bedaste operete, < je vzkliknil Geza Herczeg.

>Morava iti, < je menila njegova žena. >Ko naju je pa ravnatelj tako prijazno povabil! <

In sta šla. Ze po prvem dejanju je Herczeg zagodrnjal:

>Nič več ne vzdržim! In je hotel oditi.

Ona ga je pa potolažila: >Geza, ne bodi vendar tak! Pomisliti moraš, da sva zastojkarja, gosta; zato se ne spodobi, da bi kazala svoje nezadovoljstvo. <

Drugo dejanje je trajalo poldruge uro. Herczeg se je bil spazil ven; zdaj se je vrnil in ponudil svoji ženi plašč.

>Vstani, greva! < je rekel kratko. >Sel sem na blagajno in ložo plačal — zato lahko brez skrbi greva. < (Roda Roda)

STONIKA TEDNA

Belgijska vlada je znižala vrednost belgijskega franka za dobro četrtino (za 28%).

Pravijo, da je pri obisku angleških ministrov Simona in Edena v Berlinu Hitler govoril Simonu nepretrganu 7 ur in da ves ta čas sir Simon ni prišel do besede.

Evropska vlada. Ugledni ameriški časnik »Liberty Digest« je za poskušnjo sestavi ministrsko listo, če bi se ustanovile evropske Združene države. Predsednik vlade bi bil Mussolini (predsednik italijanske vlade), zunanji minister Litvinov (ruski zunanji minister), ministri brez resorjev Herriot (francoski minister), Beneš (češki zunanji minister) in Macdonald (predsednik angleške vlade), notranji minister Baldwin (podpredsednik angleške vlade), trgovinski minister Plandin (predsednik francoske vlade), propagandni minister Göbbels (nemški propagandni minister).

Čudežen proračun. Angleži so računili, da jim bo 31. marca ostalo v državnih blagajnah okoli 800.000 funtov. Ostalo jim je pa 8 milijonov (dobra poldruga milijarda Din). Anglija je menda edina država na svetu, kjer se državno gospodarstvo konča z večjim prebitkom, kakor je vlada proračunila. Vzrok? Znižanje davkov in s tem vzpodbuda poslovnemu življenju za neoviran razvoj.

Proti vlomilec. Na originalno misel je prišla žena nekega trgovca v italijanskem mestu Anconi. Ker so zadnje čase večkrat pri njej vlomili, je postavila vratom nasproti fotografski aparat s pripravo za bliskovno luč in spojila prožilo z vrati. Ko se je vlonilec spet oglašil, se je ustrašil in zbežal. Toda fotografska slika o njem je bila vžle temu tako ostrá, da so ga spoznali in aretirali.

Barthoujeva knjižnica. V Parizu so prodali na dražbi dragoceno knjižnico umorjenega francoskega zunanjega ministra Barthouja. Iztržili so zanjo blizu 4 milijone frankov. Dražbo je odredil pokojni Barthou sam v svoji oporoki; izkupiček je namenil francoski akademiji.

Jajca v Berlinu. Nemški državni urad za prehrano razgláša, da je zdaj spomladni primerna cena jajc od 11 do 9 fenigov, po kakovosti. V našem denarju je to približno po 1.90—1.50 Din.

Otroški blagor. Kanada je začela sloveti po svojem otroškem blagoslovu. One znamenite petčrčke, ki smo o njih že toliko brali, pozna v Ameriki že vsak otrok, iz filmov ali pa iz časnikov. Zdaj pa poročajo iz Summersida, da je neka Bernie Gillisova rodila že devetnajstega otroka, čeprav je šele osemnajst let poročena.

Ljubosumnost je ozdravljiva. Pariški zdravnik Dumoulin zastopa mnenje, da je ljubosumnost v zvezi s temperamentom, le-tega pa zdravnik lahko regulira in vpliva nanj. Dumoulin zdravi ljubosumneže z dieto. Najvažnejše je, da ne uživajo alkohola ne kave ne čaja. Tudi kaditi ne smejo. Zraven tega je dobro, da se tak »bolnik« mnogo ukvarja z abstraktnimi vedami, kakor s filozofijo, bogoslovjem in matematiko. Sport je zelo priporočljiv; pol ure jutrnjega

sprehoda po kozareu mrzle vode na tešče zelodec dela čudeže. Če se ljubosumnež vrhu tega odreče mesu in ostrim začimbam, mu je dr. Dumoulin porok, da ga bo ljubosumnost kmalu minila.

Japonski dumping na Poljskem. Se-le zdaj se je poceni japonsko blago pojavilo tudi na Poljskem, in sicer tolsče za izdelovanje mila in sveč. Vzlic uvoznim carinam so te tolsče za 40% cenejše od poljskih.

Z raketo na luno. Iz Moskve poročajo, da pripravljajo tam še za letos polet z raketo na luno. Z raketo bi odletel tudi pilot. Kako bo z lune prišel, pa še ne vedo.

Poroke. Poročili so se v Ljubljani: gđe. Ida Ostermanova, hčerka g. Frana Ostermana, žel. inspektorja v pokoju, in g. prof. Jeraj, naš ugledni glasbenik; gđe. Milena Trostova, absolventka konservatorija in g. Milan Malnarčič, poročnik fregate. — V Mariboru: gđe. Elica Novakova, hčerka uglednega mariborskega trgovca, in prof. Glasbene Matice g. Oton Bajde. — Čestitamo!

Diplomirali so na pravni fakulteti v Ljubljani: gg. Mirko Strehovec, Jože Sinkovec, Tone Testen, Oskar Pivk, iz Ljubljane, Drago Jerob iz Konjic in Ivan Hafner iz Škofje Loke; na kemijskem oddelku tehniške fakultete v Ljubljani za inženjerje: gg. Franir Milojčević, Albin Nežima, Henrik Repič, Maks Rumprecht, Josip Schlemmer in Zoran Tuma; za inženjerja agronomije na kmetijsko-gospodarski fakulteti v Zagrebu diplomirani pravnik g. Jože Levstik iz Zagorja. — Čestitamo!

Jubileji: Brivski mojster g. Engelbert Franchetti v Ljubljani je praznoval zlati jubilej poklicnega dela. — Katastrski inspektor v pokoju gosp. Josip Verbič je praznoval 60letnico rojstva. — Mariborski župan dr. Franjo Lipold je obhajal te dni 50letnico rojstva. — Iskreno čestitamo!

Novi grobovi

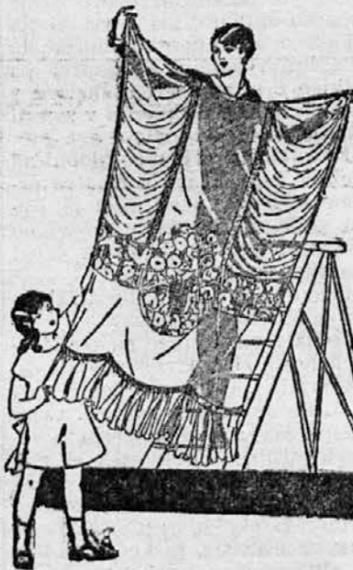
Umrl je v Ljubljani: Franc Sirknik, prevoznik; Božidar Bežek, dvorni svetnik v pokoju; Ivan Stienne, davčni uradnik v pokoju; g. Eliza Muligova pl. Palmenberg. — V ljubljanski okolici: Vinko Krže, vojni dobrovoljec; g. Karolina Čučkova, učiteljica; Frano Lavrač, nadzritelj brzojava v pokoju; Ivan Kunc, profesor mešauske šole; gđe. Vilka Nepužlanova, učiteljica. — Na Ježici pri Ljubljani: g. Marija Proškova. — V Kanniku: Anton Jerob, usnar, trgovec in posestnik. — V Hlapju pri Sr. Jakobu v Slov. gor.: g. Alojzja Reismanova, bivša veleposelstnica. — V Koroški Beli: Mirko Mulej, trg. zastopnik. — V Mariboru: g. Elči Turšičeva, roj. Ferjančič, soproga banovskega zdravnika v Mariboru; prof. dr. Franc Rostacher, star 51 let. — V Ptujcu: g. Marija Luknarjeva, šolska upraviteljica in odlikovanka z redom sv. Save. — V Vidmu-Dobrepolje: g. Julka Adamičeva, roj. Prijatelj, gostilničarka. — Na Selsku pri Begunjah: Ivan Žitnik, posestnik in gostilničar. — Pokojnim večni mir, žalujčim naše sožalje!

JUGOČESKA
JUGOSLOVENSKO-ČEŠKA
tekstilna industrija

KRANJ

IZDELUJE:
barvano in tiskano blago
iz bombaža in umetne svile.

Zahtevajte samo izdelke te tovarne!

Za Veliko noč!

Razne zavese, stori, gardine, prti, garniture, preproge, predposteljniki itd.

Po izredno znižanih cenah samo do praznikov

A. & E. SKABERNÈ
LJUBLJANA

MALI OGLASI

Mali oglasi v »Družinskem tedniku« stanejo po Din 1.— beseda. Posebej se računa davek, in sicer za vsak mali oglas Din 1.50. Kdor želi odgovor ali dostavitev po pošti, naj priloži 3 Din v znakah. Denar za male oglase je treba poslati vnaprej, lahko tudi v znakah.

TVRDKA A. & E. SKABERNE, Ljubljana, javlja, da jemlje do preklica v račun zopet hranilne knjižice prvovrstnih ljubljanskih denarnih zavodov (Mestne hranilnice, Ljubljanske kreditne banke in Ljudske posojilnice). Istočasno opozarjamo na svojo inventurno prodajo.

NEPOTREBNIH DLACIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Erbol-pračka. — To sredstvo takoj odstrani dlacice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POVERJENIKE SPREJMEMO v zseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 17

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POSREDUJEM DENAR na hranilno knjižice vseh denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica 12, telefon 38-10. Pismeni odgovor 3 Din v znakah.

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograjce, triciklje itd. solidno izdelano in poceni pri S. Rebolj & drug. Ljubljana, Gosposvetska 13, Kolizej.

PRVOVRSTNI PREMOM poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva cesta 25.

PROSIMO, da se javi gospodična s podpisom Gaby v našem uredništvu, ker je zanjo prišlo pismo.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda in kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim tesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Diake, cenjene dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvirijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

>Venerac eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči >Venerac eliksir, ne bo Vam žal. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 steklenica za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (proj Kamniška 10 a)

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzame« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Ze dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo.

Frane Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo), na povzetje Din 18.—, dva Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (proj Kamniška 10 a)